

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ ฟ. ๗/๒๕๕๔
คดีหมายเลขแดงที่ ฟ. ๒๖/๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๒ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ระหว่าง	นายวีระชัย เพชรดี	ผู้ฟ้องคดี
	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ	ผู้ร้องสอด
	กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๑ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ ๒ อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ๗ ว (หัวหน้ากลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น) สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามที่ผู้ร้องสอดได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง

/สืบเนื่องจาก...

สืบเนื่องจากนางสาวปาริชาติ พันเดช เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ระดับ ๔ สังกัด องค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า ได้ร้องเรียนต่อผู้ร้องสอดเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ กรณีนายสุจิต ธรรม์คุณแก้ว นายกองการบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า มีหนังสือ ที่ -/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ ถึงเลขานุการคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม (ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม) ขอให้ชะลอเรื่องการเลื่อนระดับพนักงานส่วนตำบลขึ้นแต่งตั้ง ให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น รายงานสาวปาริชาติ เข้าสู่ระเบียบวาระการประชุมของ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ โดยอ้างว่านางสาวปาริชาติเป็น ผู้ที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม กลั่นแกล้งผู้บริหาร กรณีส่งข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ทันตามกำหนด นำข้อมูลการบริหารงานของคณะผู้บริหาร ข้อมูลเอกสาร ของทางราชการไปเปิดเผยต่อบุคคลภายนอก ทำให้มีผู้ร้องเรียนต่อสำนักนายกรัฐมนตรี หรือผู้ร้องสอด และผู้ร้องสอดโดยประธานกรรมการได้มีหนังสือ ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๑๗๓๒ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ แจ้งไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม กรณีไม่นำเรื่องการเลื่อนระดับ ที่สูงขึ้น รายงานสาวปาริชาติ เข้าสู่ระเบียบวาระการประชุมของ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ เรื่อง ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของผู้ร้องสอดภายใต้ การไต่สวนพิจารณาของคณะอนุกรรมการไต่สวนที่ผู้ร้องสอดแต่งตั้งขึ้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ เรื่อง ลงโทษปลด ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรม และไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งลงโทษดังกล่าวเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ ฉบับลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๓๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๙๑๕๓ ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีกรณีดังกล่าว ไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามมติ ของผู้ร้องสอด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติ หน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ

/ตามมาตรา ๘๕...

ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิด สมควรได้รับโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๒ เดือน ให้เหมาะสมกับกรณีความผิดและให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำต้องผูกพันกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ทำให้ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามความเห็นของผู้ร้องสอดได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจหน้าที่โดยชอบที่จะมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ แต่กลับวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำต้องผูกพันอยู่กับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ทำให้ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามความเห็นของผู้ร้องสอดได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจมีคำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติแล้ว น่าจะเป็นกรณีที่ความเห็นของผู้ร้องสอดเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น แต่กรณีของผู้ฟ้องคดี การใช้ดุลพินิจของผู้ร้องสอดเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ร้องสอดได้อ้างบทบัญญัติฐานความผิดในการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ทั้งที่เหตุเกิดระหว่างวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ขณะนั้นบทบัญญัติลักษณะ ๔ และลักษณะ ๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ยังไม่มีผลใช้บังคับ บทบัญญัติดังกล่าวมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ การพิจารณาฐานความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีต้องพิจารณาตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง อันมีองค์ประกอบของความผิดแตกต่างกัน และจากสำนวนการสอบสวนของผู้ร้องสอด ไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดระบุว่าผู้ฟ้องคดีหรือผู้ใดได้รับประโยชน์ที่มิควรได้อย่างใดอย่างหนึ่ง และผู้ร้องสอดมิได้ใช้ดุลพินิจกล่าวถึงกรณีผลประโยชน์เช่นนั้นแต่อย่างใด และกรณีดังกล่าว นางสาวปาริชาติร้องเรียนเฉพาะนายสุจิต นายกองค้การบริหารส่วนตำบลเสือเผ่าเท่านั้น มิได้กล่าวถึงผู้ฟ้องคดี แสดงให้เห็นว่านางสาวปาริชาติไม่ได้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ร่วมกระทำการอันเป็นการก่อกวนแก่งตบแต่อย่างใด การที่ผู้ร้องสอดยกบทบัญญัติมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาวินิจฉัยปรับฐานความผิดแก่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดี ไม่ปรากฏว่าผู้ร้องสอดได้วินิจฉัยให้เห็นในเรื่องความเสียหาย เนื่องจากผู้ฟ้องคดี ได้นำเรื่องการเลื่อนระดับของนางสาวปาริชาติ บรรจุเข้าระเบียบวาระการประชุมของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ และได้มีการอนุมัติให้เลื่อนระดับย้อนหลัง ไปถึงวันที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นประเมิน จึงไม่ปรากฏความเสียหายอย่างใดอันเกิดขึ้นแก่ นางสาวปาริชาติ และผู้ฟ้องคดีได้นำเรื่องดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุมในขณะที่ยังไม่ทราบว่านางสาวปาริชาติได้ยื่นเรื่องร้องเรียนนายสุจิต ย่อมแสดงให้เห็นความบริสุทธิ์ใจของผู้ฟ้องคดีว่าไม่มีเจตนาจะถ่วงเรื่องให้ล่าช้า การที่ผู้ร้องสอดวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดโดยไม่ได้พิจารณาว่าเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่นางสาวปาริชาติอย่างไร จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ จากรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง ของผู้ร้องสอดที่ได้รับฟังพยานบุคคล อาทิ ท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม ในฐานะเลขานุการ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม ผู้อำนวยการส่วนมาตรฐานทั่วไป สำนักพัฒนาระบบบริหารงาน บุคคลท้องถิ่น และอดีตรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า เกี่ยวกับหนังสือ ที่ -/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง ขอให้ชะลอการเลื่อนระดับพนักงาน ส่วนตำบล ว่าหนังสือดังกล่าวนายสุจิตได้ลงลายมือชื่อจริง ส่วนการที่ผู้บังคับบัญชา เห็นว่านางสาวปาริชาติเป็นผู้ที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม กลั่นแกล้งผู้บริหารกรณีส่ง ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ทันตามกำหนด นำข้อมูลการบริหารงาน ของคณะผู้บริหาร ข้อมูลเอกสารของทางราชการไปเปิดเผยต่อบุคคลภายนอก ทำให้มี ผู้ร้องเรียนต่อสำนักนายกรัฐมนตรีหรือผู้ร้องสอด ก็เป็นเรื่องที่ผู้บังคับบัญชาชอบที่จะแต่งตั้ง กรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือสอบสวนทางวินัยเพื่อดำเนินการทางวินัยต่อไป แต่ในส่วน การนำเรื่องการเลื่อนระดับของนางสาวปาริชาติ บรรจุเข้าระเบียบวาระการประชุมของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม นั้น ฝ่ายเลขานุการ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม สามารถนำเรื่องเข้า ประชุมพร้อมบันทึกดังกล่าวเพื่อให้ที่ประชุมพิจารณาได้โดยไม่ต้องหารือกรณีดังกล่าวไปยัง หน่วยงานใด นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเนื่องจากกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่าได้เสนอ เรื่องขอเลื่อนระดับรายนางสาวปาริชาติ ต่อ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม เพื่อให้ความเห็นชอบ นั้น กลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น สำนักงานท้องถิ่นมหาสารคาม ที่มีผู้ฟ้องคดี เป็นหัวหน้ากลุ่มขณะนั้น มีหน้าที่ในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของพนักงาน ส่วนตำบล ในฐานะเลขานุการ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม โดยมีนายสรรเพชร พลอยสังวาล

/ท้องถิ่น...

ท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม เป็นเลขานุการ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม ตามคำสั่งจังหวัดมหาสารคาม ที่ ๑๐๕๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๘ เรื่องใดที่องค์การบริหารส่วนตำบลเสนอมาเพื่อขอความเห็นชอบจาก ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม เป็นหน้าที่ของเลขานุการ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม จัดทำระเบียบวาระการประชุมโดยมีผู้ฟ้องคดี นางจันทร์เพ็ญสว่างศรี และนางวิไลจิตร นำพูลสุขสันต์ เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม ตามคำสั่งจังหวัดมหาสารคาม ที่ ๒๒๑๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๙ และคำสั่งจังหวัดมหาสารคาม ที่ ๘๒๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ในการจัดทำระเบียบวาระการประชุมในแต่ละเดือนผู้ฟ้องคดีจะติดตามสอบถามเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแต่ละคนทั้งก่อนและหลังการประชุม ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ตรวจสอบและนำเสนอรายละเอียดชี้แจงระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อที่ประชุมทุกครั้ง สำหรับกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเผาได้เสนอเรื่องขอเลื่อนระดับรายงานสาวปารีชาติ กลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น สำนักงานท้องถิ่นมหาสารคาม ได้รับเรื่องดังกล่าวในวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๑ เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเผาส่งเอกสารหลังวันที่ ๑๕ ของเดือน ต้องนำเข้าไปประชุมเพื่อพิจารณาในเดือนถัดไป จึงไม่ได้มีการนำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม เพื่อพิจารณาในการประชุมประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๑ ต่อมา ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๑ นางวิไลจิตร ได้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานของนางสาวปารีชาติ พบว่าขาดหลักฐานสำเนาทะเบียนประวัติของนางสาวปารีชาติ และได้แจ้งให้นางสาวปารีชาติส่งเอกสารดังกล่าวเพิ่มเติมแล้ว แต่นางสาววิไลจิตร ยืนยันกับผู้ฟ้องคดีว่า ณ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ยังไม่ได้รับเอกสารทะเบียนประวัติของนางสาวปารีชาติ จึงไม่สามารถตรวจสอบคุณสมบัติได้ และไม่ได้นำเรื่องขอเลื่อนระดับรายงานสาวปารีชาติเข้าประชุม ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนพฤษภาคม หลังจากนั้น นายสุจิต นายกององค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเผาได้มีหนังสือ ที่ -/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ ขอให้ชะลอการเลื่อนระดับพนักงานส่วนตำบลของนางสาวปารีชาติ เนื่องจากนางสาวปารีชาติเป็นผู้ที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม กลับแก้งผู้บริหาร กรณีส่งข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ทันตามกำหนด นำข้อมูลการบริหารงานของคณะผู้บริหาร ข้อมูลเอกสารของทางราชการไปเปิดเผยต่อบุคคลภายนอก ทำให้มีผู้ร้องเรียนต่อสำนักนายกรัฐมนตรีหรือผู้ร้องสอด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเหตุผลที่นายสุจิตระบุตามบันทึก

/ดังกล่าว...

ดังกล่าวมีบางข้อที่เป็นองค์ประกอบที่ใช้พิจารณาในการประเมินตามแบบประเมินท้ายประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ หากมีข้อเท็จจริงตามนั้นอาจทำให้ผลการประเมินเปลี่ยนแปลงได้ เช่น ตามบันทึกฉบับดังกล่าวระบุเหตุผลว่าเป็นผู้กลับแก้งผู้บริหารส่งข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ทันตามกำหนด ทำให้มีผู้ร้องเรียนผู้บริหารต่อสำนักนายกรัฐมนตรี เข้าองค์ประกอบที่ใช้ในการพิจารณาในแบบประเมินแนบท้ายประกาศฯ หมวด ๑ องค์ประกอบเกี่ยวกับงานที่ปฏิบัติ ข้อ ข คุณภาพงาน โดยให้พิจารณาจากความสามารถในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย โดยคำนึงถึงความสำเร็จในเวลาที่กำหนด ความถูกต้องแม่นยำ ความครบถ้วน และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของงาน และเหตุผลตามบันทึก ข้อ ๔ ที่ว่า เป็นผู้ที่มีนิสัยกระตือรือร้นต่อผู้บังคับบัญชา (ผู้บริหาร) ปฏิบัติงานล่าช้าเป็นผลเสียหายต่อองค์การบริหารส่วนตำบลเสียเฉาะ ตรงกับแบบประเมิน หมวด ๔ คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง รายการที่ ๔.๔ เรื่องอื่นๆ การเคารพเชื่อฟังผู้บังคับบัญชาและปฏิบัติหน้าที่ตอบสนองนโยบายผู้บริหารและสภาองค์การบริหารส่วนตำบล องค์ประกอบที่ใช้พิจารณาในการประเมินข้อนี้พิจารณาจากการเชื่อฟังคำสั่งของผู้บังคับบัญชา การดำเนินการตอบสนองนโยบายให้เกิดผลสัมฤทธิ์เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานและประชาชน อันเป็นไปตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๘๘ ที่กำหนดว่า การเลื่อนและแต่งตั้งพนักงานส่วนตำบลให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นสำหรับตำแหน่งที่กำหนดเป็นตำแหน่งระดับควบจากผู้ได้รับคัดเลือก... (๒) เลื่อนและแต่งตั้งในระดับควบชั้นสูง ได้แก่ เลื่อนและแต่งตั้งผู้ที่ได้รับเงินเดือนไม่ต่ำกว่าขั้นต่ำของอันดับเงินเดือนสำหรับตำแหน่งที่จะเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นโดยไม่เปลี่ยนสายงานดังต่อไปนี้... (ค) เลื่อนผู้ดำรงตำแหน่งระดับ ๔ ของสายงานใดที่เริ่มต้นจากระดับ ๓ ขึ้นดำรงตำแหน่งระดับ ๕ ของสายงานนั้น... (๓) เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล (ก.อบต.) กำหนดไว้ในมาตรฐานกำหนดตำแหน่งในระดับที่จะแต่งตั้ง (๔) ให้ดำเนินการคัดเลือกโดยการประเมินบุคคลและการปฏิบัติงานตามวิธีการและแบบประเมินท้ายประกาศกำหนดนี้ โดยที่แบบประเมินท้าย

/ประกาศฯ...

ประกาศฯ ได้มีคำชี้แจงเกี่ยวกับแบบประเมินบุคคลและการปฏิบัติงานเพื่อพิจารณาเลื่อนระดับพนักงานส่วนตำบลขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นซึ่งเป็นตำแหน่งระดับคววขันสูง กำหนดให้มีการประเมิน ๒ ครั้ง การประเมินครั้งที่ ๑ ให้ประเมินบุคคลดังกล่าวเมื่อปฏิบัติงานครบ ๔ ปี ตามแบบประเมินบุคคลท้ายประกาศฯ การประเมินครั้งที่ ๒ ให้ประเมินหลังจากที่บุคคลดังกล่าวมีคุณสมบัติครบถ้วนตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งและได้รับเงินเดือนถึงขั้นต่ำของระดับตำแหน่งที่จะเลื่อนขึ้นแต่งตั้งด้วย การประเมินให้ประเมินตามแบบประเมินเดียวกับการประเมินครั้งที่ ๑ ส่วนวิธีการประเมิน เมื่อผู้รับการประเมินปฏิบัติงานครบ ๔ ปี ให้ผู้รับการประเมินกรอรายละเอียดตามแบบประเมินต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงผู้บังคับบัญชาระดับผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่า เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่าได้มีหนังสือ ที่ มค ๘๐๐๐๑/๑๔๓ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ เรื่อง ขอความเห็นชอบในการเลื่อนระดับและแต่งตั้งพนักงานส่วนตำบลให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น (ในระดับควว) รายงานสภาปารีชาติ ถึงประธานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม โดยมีความเห็นว่าผู้ขอรับการประเมินมีคุณสมบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ทุกประการและได้เสนอแบบขอรับการประเมินต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงนายสุจิต นายองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า ผู้บังคับบัญชาสูงสุดพิจารณาให้ความเห็นว่าสมควรได้รับการพิจารณาเลื่อนระดับได้แล้ว แต่ต่อมานายสุจิตได้มีหนังสือ ที่ -/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ ขอให้ชะลอเรื่องการเลื่อนระดับพนักงานส่วนตำบลของนางสาวปารีชาติ ผู้ฟ้องคดีจึงมีความเชื่อโดยสุจริตว่าผู้บังคับบัญชามีสิทธิขอถอนเรื่องที่ให้ความเห็นชอบแล้วไปทบทวนใหม่ได้และต้องรับผิดชอบต่อผู้รับการประเมินด้วย และเมื่อนางสาวปารีชาติได้มาติดตามเรื่องดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้แนะนำให้ไปสอบถามนายสุจิตเพื่อลดความขัดแย้งระหว่างนายสุจิต กับนางสาวปารีชาติ ประกอบกับกรณีดังกล่าวยังไม่เคยมีเกิดขึ้น ไม่มีระเบียบปฏิบัติที่ชัดเจน ผู้ฟ้องคดีจึงให้รอเรื่องการเลื่อนระดับของนางสาวปารีชาติไว้ก่อนเพื่อศึกษาระเบียบกฎหมายให้ชัดเจนหรือหารือไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อน ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้นำเรื่องการเลื่อนระดับของนางสาวปารีชาติ บรรจุเข้าระเบียบวาระการประชุมของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ และ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม ได้พิจารณาแล้วมีมติให้ความเห็นชอบในการประชุม ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม ครั้งที่ ๘/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ให้นางสาวปารีชาติได้เลื่อนระดับย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ อันเป็นวันที่

/ผู้บังคับบัญชา...

ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นประเมิน จึงไม่ปรากฏความเสียหายอย่างใดอันเกิดขึ้นแก่นางสาวปาริชาติ และการที่ผู้ฟ้องคดีพยายามหาข้อยุติความขัดแย้งกันระหว่างนายสุจิต กับนางสาวปาริชาติ โดยยังไม่นำเรื่องขอรับความเห็นชอบการเลื่อนระดับและแต่งตั้งพนักงานส่วนตำบลให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น รายงานสาวปาริชาติ เข้าสู่การประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อให้ความเห็นชอบ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้นางสาวปาริชาติเสียหายแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ เรื่อง ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินจำนวน ๓๐๒,๑๓๔.๕๖ บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จำนวน ๒๐,๑๘๘.๗๑ บาท (นับแต่วันที่ มีคำสั่งลงโทษจนถึงวันฟ้องคดี) รวมเป็นเงิน ๓๒๒,๓๒๓.๒๗ บาท โดยคิดจากเงินเดือน เดือนละ ๒๘,๒๖๐ บาท และชำระ เงินเดือนละ ๒๘,๒๖๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องคดีจนถึง วันที่ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งเลื่อนเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทุกกรอบที่มีการเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี นับแต่วันที่ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจนถึง วันที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ (รอบวันที่ ๑ เมษายน และวันที่ ๑ ตุลาคม ทุกปี)

๓. เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๓๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๙๑๕๓ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ เรื่อง ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ศาลปกครองสูงสุด มีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งเรียก คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติเข้ามาเป็นผู้ร้องสอด

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับแจ้งจากสำนักงาน ป.ป.ช. ตามหนังสือ ลับด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๑๗๓๒ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ให้พิจารณาดำเนินการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ตามนัยมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ เนื่องจากขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ๗ ว หัวหน้ากลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น สังกัดสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม และในฐานะผู้ช่วยเลขานุการในคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดโดยมิชอบด้วยหน้าที่ กรณีที่ได้ประสานงานร่วมกับนายสุจิต เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า อำเภอเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม ไม่นำเรื่องการขอเลื่อนระดับให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติ พันเดช ตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ระดับ ๔ สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า เสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ โดยไม่มีอำนาจตามระเบียบกฎหมาย เป็นการกระทำโดยมิเจตนาปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ผ่าฝืนกฎหมายตามมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ และข้อ ๑๘๘ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ สืบเนื่องจากการประชุมของผู้ร้องสอดครั้งที่ ๑๗๐-๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๓ และแก้ไขเพิ่มเติมในการประชุมครั้งที่ ๑๗๓-๘/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ โดยผู้ร้องสอดมีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการไต่สวนว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามมาตรา ๙๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๓๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีหน้าที่พิจารณากำหนดระดับโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และให้ถือว่ารายงานเอกสารและ

/ความเห็นของ...

ความเห็นของผู้ร้องสอดเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน จะต้องพิจารณาคำเนิการลงโทษภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และให้ผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้ผู้ร้องสอดทราบภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันออกคำสั่ง ตามบทบัญญัติมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณี ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น พิจารณาก่อนมีคำสั่ง และในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๓ อ.ก.พ.กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้พิจารณาจากรายงาน เอกสารและความเห็นของผู้ร้องสอดที่มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีมีมูล เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบแนวทางลงโทษของ ก.พ. กรณีของนายช่างสำรวจ ๖ กองสำรวจและสร้างแผนที่ กรมเจ้าท่า ได้รับแต่งตั้งให้ร่วมเป็นกรรมการดำเนินการสอบ คัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งนายช่างสำรวจ ๔ ได้นำเอกสาร อันเป็นคำตอบบางข้อของข้อสอบภาควิชาความรู้ความสามารถทั่วไป ไปแจกจ่ายให้กับ ผู้เข้าสอบบางคน โดยมีเจตนาที่จะช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานที่เข้าสอบอยู่ด้วยให้สอบข้อสอบ วิชาดังกล่าวได้ ตามพฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา ๖๗ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ลงโทษปลดออก (ลดหย่อน จากโทษไล่ออก เนื่องจากผู้กระทำความผิดรับสารภาพเป็นประโยชน์ต่อการสอบสวน) และเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ๒ อำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ มีหน้าที่เกี่ยวกับการ นำส่งเงินผลประโยชน์และงานด้านบัญชีรับจ่ายเงินทุกประเภท ได้บันทึกรายการในสมุดเงินสด จ่ายรายได้แผ่นดินเพื่อนำส่งคลังจังหวัดนครสวรรค์ รวม ๖ ครั้ง เป็นเงิน ๕๒,๒๓๗.๕๐ บาท แล้วไม่ได้นำเงินส่งคลังจังหวัด ในวันทีลงรายการจ่ายเนื่องจากนำไปใช้ส่วนตัวก่อน ภายหลัง จึงได้นำเงินดังกล่าวส่งคลังจังหวัด โดยแก้ไขวันที่ในใบนำส่งแต่ละฉบับให้ตรงกับวันที่บันทึก รายการจ่ายในสมุดเงินสด ตามพฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัย ตามมาตรา ๖๗ วรรคสาม

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ลงโทษปลดออก เรื่องนี้ อ.ก.พ. กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ. กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๖/๑๖๐ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่าโดยเหตุที่การไต่สวนและวินิจฉัยของผู้ร้องสอดที่ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด เป็นการไต่สวนและวินิจฉัยโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๕๐ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่บัญญัติรับรองไว้เพื่อดำเนินการตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต เมื่อพิจารณาหลักการและเหตุผลในการประกาศใช้บทบัญญัติมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เห็นได้ว่าให้อำนาจผู้ร้องสอดในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม อันเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่มุ่งเน้นการปฏิรูปการเมือง ด้วยการกำหนดให้ผู้ร้องสอดเป็นกลไกในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต ทั้งนี้ โดยมีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมายเฉพาะที่บัญญัติรายละเอียดในเรื่องดังกล่าวไว้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ส่วนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นกฎหมายทั่วไปที่กำหนดอำนาจหน้าที่ของ ก.พ. เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล วินัยและการรักษาวินัย ดังนั้น การที่ผู้ร้องสอดดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติเป็นหลัก และดำเนินการตามกระบวนการที่บัญญัติในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยการไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดทุจริตต่อหน้าที่ซึ่งเป็น

/ความผิดวินัย...

ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถือได้ว่าผู้ร้องสอดได้ดำเนินการตามที่รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวบัญญัติไว้ครบถ้วนแล้ว ดังนั้น การวินิจฉัยข้อเท็จจริงและการมีมติของผู้ร้องสอดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด จึงต้องฟังเป็นที่ยุติ ทั้งนี้ ตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ดังนั้น การที่ผู้ร้องสอดโดยประธานกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงานการสอบสวนและเอกสารไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นการดำเนินการตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนการวินิจฉัยข้อเท็จจริงและการมีมติของผู้ร้องสอดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดนั้น เมื่อยังไม่มีกรณียกเลิกเพิกถอนมติของผู้ร้องสอดดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ย่อมไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ร้องสอดได้วินิจฉัยแล้ว จึงต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติตามนัยมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่จำเป็นต้องผูกพันตามมติของผู้ร้องสอด จึงไม่อาจรับฟังได้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยข้อกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าในวันเกิดเหตุ บทบัญญัติในลักษณะ ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ยังไม่ใช้บังคับ การที่ผู้ร้องสอดมีมติว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามมาตรา ๙๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน และไม่ได้วินิจฉัยว่าเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่นางสาวปาริชาติอย่างไร เป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าการปรับบทความผิดวินัยแก่กรณีของผู้ฟ้องคดี ต้องนำบทบัญญัติในลักษณะ ๓ ข้าราชการพลเรือนสามัญ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับ

/ในขณะ...

ในขณะที่กระทำความผิดมาใช้บังคับ ส่วนประเด็นข้อเท็จจริง มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวม ๗ ประเด็น ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ร้องสอดมีอำนาจไต่สวนผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เห็นว่า คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงพบว่าในเรื่องนี้ ผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมกระทำความผิดด้วย คณะอนุกรรมการไต่สวนจึงมีอำนาจไต่สวนผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ถูกกล่าวหาแทนผู้ร้องสอดได้ตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่ว่านางสาวปาริชาติจะมีไต่ร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีหรือใช้สิทธิร้องทุกข์หรือไม่ ก็ไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีพ้นความผิดทางวินัย ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้ขอบันทึกถ้อยคำพยานจากผู้ร้องสอดมาประกอบการพิจารณาโทษทางวินัย เป็นการพิจารณาโทษโดยไม่มีพยานหลักฐานหรือเหตุผลสนับสนุนเพียงพอจริงหรือไม่ เห็นว่า ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๑๗๓๒ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เรื่อง ขอให้พิจารณาโทษทางวินัย ไต่ส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ประกอบการพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีมีพยานรวม ๑๓ ปาก พยานดังกล่าวได้ให้ถ้อยคำมีข้อเท็จจริงละเอียดชัดเจนเพียงพอที่จะใช้ประกอบการพิจารณาโทษแก่ผู้ฟ้องคดีได้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาโทษผู้ฟ้องคดีโดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงและมติของผู้ร้องสอดดังกล่าวแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ขอบันทึกถ้อยคำพยานจากสำนักงาน ป.ป.ช. มาประกอบการพิจารณาโทษ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจชอบด้วยกฎหมาย ประเด็นที่สาม ผู้ฟ้องคดีประสานงานกับนายสุจิต ทำหนังสือขอให้ชะลอเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติ ที่จะเสนอ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามเพื่อพิจารณาหรือไม่ เห็นว่า นายสุจิต ส่งเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติมาให้ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อมา ได้มีหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า ถึงเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ขอให้ชะลอการเลื่อนระดับรายนางสาวปาริชาติ โดยอ้างว่าการปฏิบัติงานล่าช้า ประพฤติตนไม่เหมาะสมนั้น เห็นว่าการขอให้ชะลอการพิจารณาเรื่องดังกล่าว นายสุจิต กระทำไปลำพังคนเดียว และไม่มีพยานผู้ใดให้ถ้อยคำว่าผู้ฟ้องคดีร่วมรู้เห็นเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดกับนายสุจิต และผู้ฟ้องคดีได้ให้การปฏิเสธข้อกล่าวหา พยานหลักฐานจึงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีประสานงานกับนายสุจิตทำหนังสือขอให้ชะลอเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับดังกล่าว ประเด็นที่สี่ ผู้ฟ้องคดีมีเจตนากลั่นแกล้งนางสาวปาริชาติโดยไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบ

/การเลื่อนระดับ...

การเลื่อนระดับดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือน มิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณาหรือไม่ เห็นว่าในวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ นางสาวปาริชาติ มาติดตามผลเรื่องขอความเห็นชอบดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีก็ตอบว่านายสุจิตมีหนังสือขอให้ชะลอเรื่องไว้ก่อน และขอเรื่องการประชุมกลับไปที่พิจารณาใหม่ และผู้ฟ้องคดีแนะนำให้นางสาวปาริชาติไปสอบถามนายสุจิต ส่วนผู้ฟ้องคดีจะพูดกับนายสุจิตให้ด้วย ผู้ฟ้องคดีมิได้ปิดบังสาเหตุที่ไม่จัดเรื่องนี้เข้าระเบียบวาระการประชุมดังกล่าว และเสนอตัวช่วยพูดกับนายสุจิตเพื่อช่วยเหลือนางสาวปาริชาติอีกทางหนึ่ง และเมื่อนายสุจิตบอกผู้ฟ้องคดีว่านางสาวปาริชาติได้ไปทำความเข้าใจกับตนแล้ว ตนไม่ติดใจอะไรแล้ว ขอให้ผู้ฟ้องคดีเสนอเรื่องต่อไป ผู้ฟ้องคดีก็ได้จัดเรื่องขอความเห็นชอบดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ ทั้งนี้ ประกอบกับเรื่องนี้ นายศิริวัฒน์ บุปผาเจริญ ผู้อำนวยการส่วนมาตรฐานทั่วไป การบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น สำนักพัฒนาระบบการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ให้ถ้อยคำว่าการดังกล่าวน่าจะเกิดจากความขัดแย้งภายในองค์กรแล้วใช้ช่องทางการบริหารงานบุคคลเป็นเครื่องมือต่อรองหรือหน่วงเหนี่ยวการเสนอเรื่องขอความเห็นชอบดังกล่าว จากคำให้การของพยานดังกล่าวที่ไม่มีส่วนได้เสียในเรื่องนี้ มีน้ำหนักน่าเชื่อว่านายสุจิตกับนางสาวปาริชาติโกรธเคืองกันมีสาเหตุจากการบริหารงานของนายสุจิต อันเป็นเรื่องภายในองค์กรระหว่างนายสุจิตกับนางสาวปาริชาติเท่านั้น ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีก่อให้เกิดความขัดแย้งดังกล่าวและไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีรู้จักกับนางสาวปาริชาติมาก่อน และตามสำนวนการไต่สวนไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ทราบหรือนายสุจิตมีสาเหตุโกรธเคืองนางสาวปาริชาติ มาก่อนเกิดเรื่องขึ้น จึงไม่มีเหตุให้ต้องระวางสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนากลั่นแกล้งนางสาวปาริชาติแต่อย่างใด แม้นางสาวปาริชาติให้ถ้อยคำว่าได้ไปพบผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้พูดเสียงดังกับตนว่า “จะทำหนังสือมาสอบถามทำไมให้มากเรื่อง อย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ปีสองปี ค่อยเลื่อนก็ได้ อย่างไรก็ตามเขาก็ย้อนหลังให้ให้อยู่เฉยๆ” เห็นว่าคำให้การของนางสาวปาริชาติประจักษ์พยานปากเดียวดังกล่าว ยังไม่ได้ความชัดว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนากลั่นแกล้งไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติ เข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ หากผู้ฟ้องคดีใช้คำพูดดังกล่าวกับนางสาวปาริชาติจริง ก็เป็นเพียงการใช้ถ้อยคำบางส่วนที่ไม่สมควรพูดกับนางสาวปาริชาติ แต่มีใจความบางส่วนเป็นการแนะนำให้นางสาวปาริชาติ

/อยู่เฉยๆ...

อยู่เฉยๆ เป็นการแสดงความหวังดีต่อนางสาวปาริชาติอยู่ด้วย ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ยังฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีประสานงานกับนายสุจิตไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อกลั่นแกล้งนางสาวปาริชาติไม่ให้ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้น ประเด็นที่ให้ผู้ฟ้องคดีกระทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่นางสาวปาริชาติหรือไม่ เห็นว่า ตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ข้อเท็จจริงรับฟังได้เพียงว่าผู้ฟ้องคดีไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย แต่ได้จัดเรื่องดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ และ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ อันเป็นวันที่ผู้บังคับบัญชาประเมินผ่าน นางสาวปาริชาติมิได้เสียสิทธิประโยชน์และทางก้าวหน้าในราชการแต่อย่างใด ตามข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานดังกล่าวยังฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่นางสาวปาริชาติ ประเด็นที่หก การที่ผู้ฟ้องคดีไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติ พนักงานส่วนตำบลเสื่อเต่า เข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณาเป็นการกระทำผิดวินัยหรือไม่ เห็นว่า เกี่ยวกับการจัดทำระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติ พนักงานส่วนตำบลเสื่อเต่า นั้น นายศิริวัฒน์ให้ถ้อยคำว่าเป็นดุลพินิจของฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัด ที่จะต้องดำเนินการให้ถูกต้องเหมาะสมสมควรจะหารือหรือไม่ประการใด โดยให้พิจารณาว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นเป็นปัญหาข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริง หากเป็นปัญหาข้อกฎหมายก็ควรหารือ แต่หากเป็นปัญหาข้อเท็จจริงก็ชอบที่ฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามจะพิจารณาว่าเหตุผลดังกล่าวสมควรที่จะชะลอหรือส่งคืนเรื่องกลับไปหรือไม่ เช่น รายละเอียดในแบบประเมินไม่ครบถ้วน ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็กรณีคุณสมบัติไม่ถูกต้อง หรือไม่จำเป็นต้องทบทวนการประเมินตามที่ร้องขอ ฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามควรมีหนังสือแจ้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลทราบ เพื่อปฏิบัติให้ถูกต้อง และนายสรรเพชร พลอยสังวาล ท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคามและเลขานุการ

/ก.อบต...

ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ให้ถ้อยคำว่ามีหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ -/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง ขอให้ชะลอการเลื่อนระดับพนักงานส่วนตำบล ลงนามโดยนายสุจิต ส่งถึงตนในฐานะเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ตนเห็นว่าเป็นบันทึกส่วนตัวและไม่ถูกต้องตามระเบียบงานสารบรรณ กล่าวคือไม่มีเลขที่หนังสือออกของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเสียเอง และเรื่องนี้จะต้องเสนอประธาน ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม แต่ตนเห็นว่าเป็นเรื่องการบริหารงานบุคคลจึงส่งหนังสือดังกล่าวให้กลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคล ท้องถิ่น เพื่อดำเนินการนำเสนอประกอบการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามต่อไป เหตุผลตามหนังสือดังกล่าวเห็นว่าไม่น่าจะกระทำได้ เพราะเรื่องดังกล่าวไม่เกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ขอรับการประเมิน และได้ผ่านการประเมินจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเสียแล้ว และผู้บังคับบัญชาชั้นต้นมาแล้ว กรณีดังกล่าวจึงไม่เป็นไปตามกฎหมาย กรณีนี้ฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม สามารถนำเรื่องขอความเห็นชอบดังกล่าวพร้อมหนังสือขอชะลอเรื่องดังกล่าวเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เพื่อพิจารณาได้โดยไม่ต้องหารือกรณีดังกล่าวไปยังหน่วยงานใด เนื่องจากฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม มีหน้าที่เพียงเป็นผู้รวบรวมเอกสารหลักฐานต่างๆ เพื่อเสนอที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เป็นผู้พิจารณา เห็นว่า พยานทั้งสองปากให้ถ้อยคำสอดคล้องต้องกันเกี่ยวกับวิธีการและขั้นตอนการปฏิบัติงานของฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม มีรายละเอียดชัดเจน มีเหตุผลน่าเชื่อถือและรับฟังได้ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่จัดเรื่องนี้เข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพราะไม่เคยมีกรณีดังกล่าวเกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีเกรงว่าจะไม่สามารถตอบคำถามของที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ผู้ฟ้องคดีจึงถอนเรื่องดังกล่าวเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงและหารือเกี่ยวกับระเบียบ กฎหมาย แล้วจะนำมาเสนอที่ประชุมต่อไป นั้น เป็นข้ออ้างที่ไม่มีน้ำหนักพอที่จะหักล้างคำให้การของพยานทั้งสองปากดังกล่าว อุทธรณ์ข้อนี้ไม่มีเหตุให้รับฟัง เพราะฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดเป็นเพียงผู้รวบรวมเอกสารหลักฐานต่างๆ เพื่อเสนอที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามเป็นผู้พิจารณาเท่านั้น และนายสุจิต ไม่มีอำนาจขอให้ชะลอการพิจารณาเรื่องดังกล่าว ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานรับฟังได้ว่า ขณะผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม มีหน้าที่จัดทำระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติ พนักงานส่วนตำบลเสียเอง เข้าระเบียบวาระการประชุม

/ก.อบต...

ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือน มิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณา อันเป็นการกระทำ โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมายและไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๑๘๘ ของประกาศคณะกรรมการ พนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหาร งานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ และมีเรื่องร้องเรียนเกิดขึ้น ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียง อันเป็นความผิดสำเร็จแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติ หน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ โดยไม่ให้เกิดเสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำผิด แต่ไม่มีอำนาจวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงฐานความผิด วินัยอย่างร้ายแรงตามที่ผู้ร้องสอดมีมติตามมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ประเด็นที่เจ็ด ผู้ฟ้องคดีสมควรได้รับโทษสถานใด หรือไม่ เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติ หน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ โดยไม่ให้เกิดเสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำผิด ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามที่ได้วินิจฉัยไว้แล้ว จึงต้องพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดี สมควรได้รับโทษสถานใด เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีควรได้รับโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๒ เดือน อันเป็นสถานโทษเดียวกันกับข้าราชการรายอื่นๆ ที่กระทำผิดในทำนองเดียวกันตามบทบัญญัติ มาตราดังกล่าว และส่วนราชการรายงานการลงโทษมายัง ก.พ. และ ก.พ. มีมติรับทราบแล้ว ได้แก่กรณี นายช่างรังวัด ๔ ได้รับมอบเรื่องรังวัดเปลี่ยน น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. จำนวน ๑ ราย จากช่างรังวัด ๓ ไร่ดำเนินการโดยพลการ และเก็บเรื่องไว้เป็นเวลานานประมาณ ๘ เดือน โดยไม่ได้ดำเนินการหรือรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ทำให้เรื่องรังวัดดังกล่าวล่าช้าโดย ไม่มีเหตุอันสมควร เป็นเหตุให้เกิดการร้องเรียนขึ้น แต่ไม่ปรากฏว่ามีพฤติการณ์ส่อไปใน ทางทุจริต ลงโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๒ เดือน (๒/๒๕๔๓) และกรณีเจ้าหน้าที่บริหาร งานที่ดิน ๗ มีหน้าที่พิจารณาเสนอความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาและดำเนินการเรื่องข้าราชการ

/รายหนึ่ง...

รายหนึ่งได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามระเบียบ ก.พ. แต่หนังสือขอลาออกดังกล่าวได้ค้างอยู่ในความรับผิดชอบของผู้นี้เป็นเวลาประมาณ ๘ เดือน และไม่ได้รายงานข้อขัดข้องหรือเสนอวิธีดำเนินการให้ผู้บังคับบัญชาทราบ จนกระทั่งข้าราชการรายนี้ได้ออกจากราชการไปโดยผลของกฎหมาย และผู้บังคับบัญชาได้ทวงถามเร่งรัดจึงดำเนินการ โทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๒ เดือน (๙/๒๕๔๑) แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจวินิจฉัยสถานโทษทางวินัยให้เป็นอย่างอื่นได้ เพราะผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ขณะผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม มีหน้าที่จัดทำระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติ พันเดช พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า เข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือน มิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณา ผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจกระทำดังกล่าว เป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๑๘๘ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี เป็นเพียงความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ โดยไม่ทำให้เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิด สมควรได้รับโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๒ เดือน และให้กลับเข้ารับราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ร้องสอดมีมติตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ จึงวินิจฉัยยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องอุทธรณ์ดังกล่าวโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๓๑ (๒) ประกอบมาตรา ๑๑๔

/และมาตรา ๑๑๕...

และมาตรา ๑๑๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการที่กำหนดใน กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินัยจตุตถุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

ผู้ร้องสอดให้การว่า เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้สืบเนื่องจากนางสาวปาริชาติ ได้ยื่นคำกล่าวหามายังผู้ร้องสอดเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ กล่าวหาว่า นายสุจิต นายกองค้การ บริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า อำเภอเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยชะลอการจัดเรื่องขอความเห็นชอบการ เลื่อนระดับสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณา ผู้ร้องสอดได้มีมติรับคำกล่าวหาไว้พิจารณาและ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง ในการปฏิบัติหน้าที่ของ คณะอนุกรรมการไต่สวนดังกล่าวดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อมา คณะอนุกรรมการไต่สวนได้ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานแล้วพบว่า ในเรื่องนี้ผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมกระทำความผิดด้วย คณะอนุกรรมการไต่สวนจึงได้แจ้งรายชื่อ คณะอนุกรรมการไต่สวนให้ผู้ฟ้องคดีรับทราบ ผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้านแต่อย่างใด คณะอนุกรรมการ ไต่สวนได้มีหนังสือเชิญผู้ฟ้องคดีมารับทราบข้อกล่าวหาเพื่อให้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำสืบแก้ ข้อกล่าวหา คณะอนุกรรมการไต่สวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิด ให้ผู้ฟ้องคดีทราบจนผู้ฟ้องคดีเข้าใจได้ดีและลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ ข้อกล่าวหาตามหนังสือลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๒ เมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนรวบรวม พยานหลักฐานและจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสร็จแล้ว ผู้ร้องสอดจึงได้พิจารณาข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานตามสำนวนการไต่สวนประกอบกับคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีใน เรื่องดังกล่าว ในการประชุมครั้งที่ ๑๗๐-๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๓ แล้วมีมติ เป็นเอกฉันท์ ด้วยคะแนนเสียง ๙ เสียง เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวน ว่าผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ๗ และหัวหน้ากลุ่มงานมาตรฐาน การบริหารงานบุคคลท้องถิ่น สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม ในฐานะเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม และนายสุจิตประสานงานกันมาโดยตลอดโดยมีเจตนาถ่วงถ่วง ชะลอไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบเลื่อนตำแหน่งของนางสาวปาริชาติเข้าระเบียบวาระการ

/ประชุม...

ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย และไม่มีเหตุผลสมควรเพื่อให้นางสาวปาริชาติได้รับความเสียหายโดยให้ได้รับความเห็นชอบจาก ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ล่ำช้าที่สุด หรือไม่ได้รับความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ฝ่าฝืนมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๑๘๘ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ร้องสอดจึงมีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และการกระทำของนายสุจิต และผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางอาญา ให้ส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี และไปยังอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลที่มีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีกับนายสุจิตและผู้ฟ้องคดี ตามฐานความผิดดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ แล้วแต่กรณี ต่อมา ผู้ร้องสอดได้ส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งลงโทษให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ร้องสอดเห็นว่าคำสั่งลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงไม่มีเหตุที่จะเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งเลื่อนเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินตามคำขอ และไม่มีเหตุที่จะเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งในประเด็นข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างในข้อกฎหมายว่าการใช้ดุลพินิจของผู้ร้องสอดเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ เนื่องจากผู้ร้องสอดมิได้ปรับบทความผิดวินัยให้ถูกต้องกับบทกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิดวินัย กล่าวคือ จะต้องพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ผู้ร้องสอดชี้มูลโดยอาศัยบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ (๑)

/มาพิจารณา...

มาพิจารณา และอ้างว่ามีองค์ประกอบความผิดแตกต่างกัน นั้น ผู้ร้องสอดเห็นว่า ฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่ผู้ร้องสอดมีมติชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีไป อาศัยข้อเท็จจริงจากรวบรวมพยานหลักฐานของคณะกรรมการไต่สวนที่ผู้ร้องสอดแต่งตั้ง เมื่อฟังข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้วจึงปรับเข้ากับข้อกฎหมาย คดีนี้คณะกรรมการไต่สวนได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบถึงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ในการกระทำความผิด โดยในบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาได้แจ้งตัวว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดทางอาญาฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตและมูลความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ผู้ฟ้องคดีได้อ่านบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาและเข้าใจเป็นอย่างดี จึงได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา เป็นไปตามข้อ ๑๕ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ร้องสอดได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาด้วยวาจาและเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตามประเด็นที่ได้รับแจ้งข้อกล่าวหาโดยแนบเอกสารประกอบครบถ้วนทุกประเด็นแล้ว โดยมีโต้แย้งคัดค้านฐานความผิดตามที่ได้แจ้งข้อกล่าวหาดังกล่าวแต่ประการใด เห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีเข้าใจข้อกล่าวหาอย่างดีและมีโอกาสต่อสู้ประเด็นที่กล่าวอ้างอย่างเต็มที่แล้ว และผู้ร้องสอดได้นำคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาพร้อมเอกสารดังกล่าวมาประกอบการพิจารณา แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าผู้ร้องสอดมิได้ปรับบทความผิดวินัยให้ถูกต้องกับบทกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิดวินัยก็ตาม ก็ไม่มีผลทำให้ฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่ผู้ร้องสอดได้มีมติเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากผู้ร้องสอดเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ มีอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๐ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ รวมถึงการไต่สวนวินิจฉัยกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาว่าร้ายวยผิดปกติ ทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่คนใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ผู้ร้องสอดก็สามารถดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวได้ และตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ

/ว่าด้วยการ...

ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าไม่มีมูลความผิด ข้อกล่าวหาดังกล่าวก็เป็นอันตกไป แต่ถ้ามีมติว่ามีมูลความผิดก็จะดำเนินการต่อไป หากมีมูลความผิดวินัยก็จะดำเนินการตามมาตรา ๙๒ แต่ถ้ามีมูลความผิดอาญาก็จะดำเนินการตามมาตรา ๙๗ เป็นการใช้อำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวที่ให้อำนาจแก่ผู้ร้องสอด มิใช่เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่อย่างใด ส่วนการลงโทษตามมูลความผิดวินัยก็เป็นไปตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นแล้วแต่กรณี ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาย่อมไม่มีอำนาจวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ร้องสอดมีมติตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ส่วนผู้บังคับบัญชาจะลงโทษโดยปรับบทอย่างไรนั้นก็จะเป็นไปตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กล่าวคือคำสั่งทางปกครองที่มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย หรือผิดหลงเล็กน้อยนั้น เจ้าหน้าที่อาจแก้ไขเพิ่มเติมได้เสมอ แต่ไม่มีอำนาจวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ร้องสอดมีมติตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ กรณีเรื่องการรับฟังข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า พยานหลักฐานของผู้ร้องสอดรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนากลั่นแกล้งนางสาวปาริชาติทำให้ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็น

/การกระทำ...

การกระทำผิดวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือเป็นความผิดวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น ผู้ร้องสอดเห็นว่า ขณะที่คณะกรรมการไต่สวนที่ผู้ร้องสอดแต่งตั้งเพื่อทำการไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีนางสาวปาริชาติร้องเรียนต่อผู้ร้องสอดเฉพาะกรณีของนายสุจิตอยู่นั้น ได้พบข้อเท็จจริงอันมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ร้องสอดจึงมีหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงในเหตุดังกล่าว แม้นางสาวปาริชาติจะมีได้กล่าวถึงผู้ฟ้องคดีว่ากลั่นแกล้งตนแต่อย่างไรก็ตาม เมื่อคณะกรรมการไต่สวนได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ครบถ้วนโดยให้โอกาสผู้ฟ้องคดีต่อสู้อย่างเต็มที่ และผู้ร้องสอดได้พิจารณารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการไต่สวนในการประชุมครั้งที่ ๑๗๐-๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๓ แล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการไต่สวนว่าการที่ผู้ฟ้องคดีให้นำเรื่องเสนอขอรับความเห็นชอบเลื่อนตำแหน่งของนางสาวปาริชาติดังกล่าวออกจากระเบียบวาระการประชุมดังกล่าว โดยไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยระเบียบและกฎหมาย และอ้างว่าไม่เคยมีกรณีดังกล่าวเกิดขึ้น จึงต้องศึกษาระเบียบกฎหมายให้ชัดเจนก่อน รับฟังไม่ได้ เนื่องจากฝ่ายเลขานุการเป็นเพียงผู้รวบรวมเอกสารหลักฐานต่าง ๆ เพื่อเสนอให้ที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เป็นผู้พิจารณาเท่านั้น ประกอบกับกรณีดังกล่าวเป็นปัญหาทางข้อเท็จจริง จึงเป็นดุลพินิจของฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัด ที่จะต้องพิจารณาว่าเหตุผลดังกล่าวสมควรที่จะชะลอหรือส่งคืนเรื่องกลับคืนไปหรือไม่ ในกรณีนี้มีหลักเกณฑ์กำหนดแนวทางแก้ไขไว้แล้วโดยให้นายกองคการบริหารส่วนตำบลแต่งตั้งกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือสอบสวนทางวินัย เพื่อให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าองค์การ

/บริหารส่วนตำบล...

บริหารส่วนตำบลเสือเผ่ายังไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกรณีนางสาวปาริชาติแต่อย่างใด การที่นายสุจิตได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาถึงเหตุที่ผู้ฟ้องคดีได้นำเรื่องขอรับความเห็นชอบดังกล่าวของนางสาวปาริชาติ จัดเข้าวาระการประชุมของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ ว่า เนื่องจากนายสุจิตได้พิจารณาแล้วเห็นว่านางสาวปาริชาติมีความประพฤติดีขึ้น และได้รับการประสานงานจากสำนักงานท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม ว่าเห็นควรนำเรื่องดังกล่าวเข้าสู่การพิจารณาให้ความเห็นชอบของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม และจากคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีว่าได้เชิญนายสุจิต นายกองค้การบริหารส่วนตำบลเสือเผ่า มาพบและนายสุจิตได้บอกกับผู้ฟ้องคดีว่านางสาวปาริชาติได้มาคุยกับนายสุจิตแล้ว และนายสุจิตไม่ติดใจอะไร ขอให้ผู้ฟ้องคดีนำเรื่องขอรับความเห็นชอบของนางสาวปาริชาติเข้าประชุมให้ด้วย และในการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้นำเรื่องขอรับความเห็นชอบของนางสาวปาริชาติ จัดเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม และจากหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา นายสุจิต ได้อ้างด้วยว่าหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ -/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง ขอให้ชะลอการเลื่อนระดับพนักงานส่วนตำบล ได้จัดทำโดยสำนักงานท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม จะเห็นได้ว่าหนังสือฉบับดังกล่าวไม่ได้ลงเลขหนังสือออกขององค์การบริหารส่วนตำบลเสือเผ่า และส่งถึงเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เรื่องดังกล่าวควรจะต้องเสนอไปยังประธาน ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม จึงเชื่อได้ว่าหนังสือฉบับดังกล่าวไม่ได้ทำขึ้นที่สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลเสือเผ่าแต่อย่างใด จากพฤติการณ์ดังกล่าวเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีและนายสุจิตได้ประสานงานกันเกี่ยวกับการนำเรื่องขอรับความเห็นชอบของนางสาวปาริชาติ จัดเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามมาโดยตลอด มีเจตนาที่จะไม่นำเรื่องของนางสาวปาริชาติ เสนอให้ที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามพิจารณาเพื่อให้ความเห็นชอบ โดยไม่มีอำนาจตามระเบียบและกฎหมาย และเป็นไปตามความพอใจของนายสุจิตว่าจะให้ดำเนินการอย่างไร จึงฟังเป็นยุติว่าการกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีมีเจตนาถ่วงถ่วงด้วยการชะลอเรื่องขอรับความเห็นชอบของนางสาวปาริชาติบรรจุในระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ ตามหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ -/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง ขอให้ชะลอการเลื่อนระดับพนักงาน

/ส่วนตำบล...

ส่วนตำบลดังกล่าว โดยไม่มีอำนาจตามระเบียบและกฎหมายและไม่มีเหตุผลสมควร เพื่อให้ นางสาวปาริชาติได้รับความเสียหาย ในการพิจารณาเรื่องการเลื่อนระดับให้ได้รับความ เห็นชอบจาก ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ชั่วที่สุด หรือไม่ให้นางสาวปาริชาติได้รับความ เห็นชอบจาก ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม และไม่ให้เกิดรับการเลื่อนระดับให้ดำรงตำแหน่ง เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผนระดับ ๕ กล่าวคือ ถ้าการขอรับการประเมินดังกล่าว ของนางสาวปาริชาติไม่ได้รับความเห็นชอบจาก ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม นางสาวปาริชาติ ไม่สามารถได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น (เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบาย และแผน ระดับ ๕) ได้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และมีมูลความผิดทางอาญาตามฐานความผิดที่คณะอนุกรรมการไต่สวนเสนอ และให้ส่งรายงาน เอกสารและความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี และส่งเรื่อง ให้อัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลที่มีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีกับผู้ฟ้องคดี ตามฐานความผิดดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ แล้วแต่กรณี ปราบกฎหมายตามรายงาน การไต่สวนข้อเท็จจริง ผู้ร้องสอดจึงได้ส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ เมื่อมีมติชี้มูลความผิดวินัยร้ายแรง ต้องถือ ตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดได้วินิจฉัยและผู้บังคับบัญชาจะพิจารณาโทษได้สองสถาน คือ ปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ การลดโทษห้ามมิให้ต่ำกว่าปลดออก ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ลงโทษให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นคำสั่งที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แล้ว อนึ่ง มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดย ไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้อง

/ตามรูปแบบ...

ตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือ โดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้าง ขั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจ โดยมิชอบ เห็นได้ว่า กฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่ผู้ฟ้องคดีจะอ้าง ต่อศาลปกครองว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องเป็น กฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดที่อ้างเหตุ หนึ่งเหตุใดในสามประการ ประการแรก ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่มี อำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ประการที่สอง ไม่ชอบด้วย กฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่ กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือประการที่สาม ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำ โดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้าง ขั้นตอนที่ไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจ โดยมิชอบ ส่วนการรับฟังข้อเท็จจริงไปในทางหนึ่งทางใดย่อมเป็นดุลพินิจของผู้ร้องสอดโดยแท้ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ร้องสอดฟังข้อเท็จจริงผิดกฎหมาย เช่น ฟังข้อเท็จจริงนอกสำนวน หรือไม่ สุจริต มติของผู้ร้องสอดจึงชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่สั่งโดยอาศัยมติ ดังกล่าว และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงมีอาจถือว่าเป็นการ กระทำที่มิชอบอย่างหนึ่งอย่างใด ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ดังนั้น ผู้ร้องสอดจึงเห็นว่า ศาลปกครองสูงสุดมีอาจรับฟังข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีส่วนนี้ ผู้ร้องสอดเห็นว่า แม้รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง จะบัญญัติให้ ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง แต่อำนาจดังกล่าวต้องอยู่ในบังคับ ของวรรคสองของมาตรานี้ ที่บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการ วินิจฉัยชี้มูลขององค์การตามรัฐธรรมนูญ อันเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ จากบทบัญญัตินี้ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษตามมติของผู้ร้องสอดย่อมมีอาจ ฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้เพิกถอนมติของผู้ร้องสอดได้ และจากบทบัญญัตินี้เช่นกัน นอกจาก การฟ้องขอให้เพิกถอนมติของผู้ร้องสอด ในฐานะที่เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ ของผู้ร้องสอดแล้ว ผู้ถูกกล่าวหายังมีอาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ลงโทษ ทางวินัยกับผู้ถูกกล่าวหาตามมติของผู้ร้องสอดได้อีกด้วย เพราะการดำเนินการทางวินัย

/กรณีเช่นนี้...

กรณีเช่นนี้ เป็นคนละกรณีกับการดำเนินการทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาโดยทั่วไป กล่าวคือ เป็นการดำเนินการตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ร้องสอดเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น และผู้ถูกกล่าวหาไม่มีสิทธิอุทธรณ์เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ส่วนฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ร้องสอดวินิจฉัยยุติแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจวินิจฉัยเป็นประการอื่นได้อีก ตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ การฟ้องดังกล่าวจึงเท่ากับฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนมติของผู้ร้องสอดนั่นเอง ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษผู้ฟ้องคดีและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีด้วย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามว่า เรื่องนี้เกิดขึ้นระหว่างวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ก่อนบทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับ ดังนั้น การปรับบทความผิดวินัยต้องนำบทบัญญัติในลักษณะ ๓ ข้าราชการพลเรือนสามัญ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิดมาใช้บังคับแก่กรณีของผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปรับบทความผิดวินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาจากรายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามมาตรา ๙๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วเห็นว่ากรณีของผู้ฟ้องคดีมีแนวทางการลงโทษของ ก.พ. โดยนำ

/กรณีนายช่าง...

กรณีนายช่างสำรวจ ๖ กองสำรวจและสร้างแผนที่ และเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ๒ อำเภอท่าตะโก มาเทียบเคียงเพื่อลงโทษผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามพฤติการณ์และการกระทำความผิดของนายช่างสำรวจ ๖ กองสำรวจและสร้างแผนที่ ได้นำเอกสารอันเป็นคำตอบบางข้อของข้อสอบภาควิชาความรู้ความสามารถทั่วไป ไปแจกจ่ายให้กับผู้เข้าสอบบางคน โดยมีเจตนาที่จะช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานซึ่งเข้าสอบอยู่ด้วยให้สอบข้อสอบวิชาดังกล่าวได้ ส่วนเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ๒ อำเภอท่าตะโก ได้บันทึกรายการในสมุดเงินสดจ่ายรายได้แผ่นดินเพื่อนำส่งคลังจังหวัดนครสวรรค์ รวม ๖ ครั้ง เป็นเงิน ๕๒,๒๓๗.๕๐ บาท แล้วไม่ได้นำเงินส่งคลังจังหวัดในวันที่ยื่นรายการจ่ายเนื่องจากนำไปใช้ส่วนตัวก่อนภายหลังจึงได้นำเงินดังกล่าวส่งคลังจังหวัด โดยแก้ไขวันที่ในใบนำส่งแต่ละฉบับให้ตรงกับวันที่ที่บันทึกรายการจ่ายในสมุดเงินสด นั้น เป็นเรื่องและพฤติการณ์ที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงกับผู้ฟ้องคดี จึงยอมไม่อาจนำมาเปรียบเทียบเพื่อลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามนัยคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๗๕๒/๒๕๕๑ เห็นว่ามติของผู้ร้องสอดที่ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยนั้น หากจะมีผลทางกฎหมายก็คงมีผลทางกฎหมายแต่เฉพาะในความสัมพันธ์ภายในระหว่างผู้ร้องสอดกับผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น และมีอำนาจหน้าที่พิจารณาลงโทษทางวินัยเท่านั้น หากมีผลทางกฎหมายออกสู่ภายนอกไปกระทบกระเทือนต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหา หรือก่อความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะก่อความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยตรงแก่ผู้ถูกกล่าวหาแต่อย่างใดไม่ คงมีเฉพาะคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติชี้มูลเท่านั้น ที่มีผลทางกฎหมายกระทบกระเทือนต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อมติของผู้ร้องสอดมิได้มีผลทางกฎหมายไปกระทบกระเทือนต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี หรือก่อความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะก่อความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยตรงแก่ผู้ฟ้องคดี จึงยอมไม่อาจนำมติของผู้ร้องสอดมาลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ สำหรับประเด็นตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การรับฟังเป็นยุติตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ ย่อมหมายถึง เฉพาะกรณีที่ปรากฏหลักฐานโดยชัดแจ้งเท่านั้น หากแต่ตามข้อเท็จจริงในสำนวนคดีนี้ ไม่ปรากฏ พยานหลักฐานใดยืนยันชัดเจน ประกอบทั้งข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนนั้นไม่มีผู้ใดได้รับความเสียหาย เป็นการรับฟังพยานหลักฐานโดยไม่ชอบตามหลักกฎหมายว่าด้วยการรับฟัง พยานหลักฐาน จึงผูกพันเฉพาะผู้ร้องสอดกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เท่านั้น หาได้มีผลผูกพันผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใดไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่จำเป็นต้อง ถูตามที่ผู้ร้องสอดมีมติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต้องดำเนินการพิจารณาให้ถูกต้องตามหลักกฎหมาย ว่าด้วยการรับฟังพยานหลักฐาน ก่อนออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี เพื่อเป็นการประกันศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์และความเสมอภาคแก่ผู้ฟ้องคดี ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ มาตรา ๓๐ และไม่เป็นการใช้อำนาจหน้าที่ล่วงล้ำ หรือกระทบกระเทือน อำนาจหน้าที่ของผู้ร้องสอดที่รัฐธรรมนูญบัญญัติรับรองไว้เป็นการเฉพาะหรือเป็นการวินิจฉัย ในปัญหาข้อเท็จจริงใหม่แต่อย่างใดไม่ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ดำเนินการ ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นก่อนออกคำสั่ง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ที่สั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายจึงเป็นการละเมิดต่อสิทธิผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดี มีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีความเห็นว่า ขณะผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม มีหน้าที่จัดทำ ระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อน ระดับสูงขึ้นนางสาวปาริชาติ พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลเสือเผ่นฯ เข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือน มิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณา ผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจกระทำดังกล่าว เป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ ประกอบ มาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และ ข้อ ๑๘๘ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ โดยไม่ให้ความเสียหาย แก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

/อันเป็น...

อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิด สมควรได้รับโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๒ เดือน ให้เหมาะสมกับกรณีความผิดและให้ผู้นี้กลับเข้ารับราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ร้องสอดมีมติ ตามมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทูจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงวินิจฉัยยกอุทธรณ์ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังว่ามติของผู้ร้องสอดในกรณีนี้ไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนา ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง แก่ผู้หนึ่งผู้ใด อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ย่อมเป็นอำนาจหน้าที่โดยตรงและโดยชอบด้วยกฎหมาย ที่จะมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำต้องผูกพันกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ทำให้ไม่อาจ เปลี่ยนฐานความผิดตามความเห็นของผู้ร้องสอด ต้องเป็นกรณีที่มติของผู้ร้องสอด เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น เมื่อความเห็นและมติของผู้ร้องสอดเป็นไปโดยไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย จึงหาจำต้องผูกพันกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ แต่อย่างไรก็ตาม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ในประเด็นว่าผู้ฟ้องคดีสมควรได้รับโทษสถานใดหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำกรณีตัวอย่างมารับฟังเพื่อลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้ง ๒ กรณีนั้น เป็นกรณีเจ้าหน้าที่ล่าช้า ทำงานล่าช้านานถึง ๘ เดือน แต่กรณีของผู้ฟ้องคดีนั้นเป็นการเพียง ๑ เดือน จึงไม่อาจ เทียบเคียงเพื่อลงโทษผู้ฟ้องคดีได้

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ร้องสอดว่า คดีนี้คณะอนุกรรมการได้สอบสวน ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบถึงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติ หน้าที่ราชการโดยทุจริต และมูลความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด โดยมีได้ระบุไว้ให้ ชัดแจ้งว่าอ้างตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือตามพระราชบัญญัติ

/ระเบียบข้าราชการ...

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่อย่างใด หรือเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตราใด เพื่อที่ผู้ฟ้องคดีจะได้ต่อสู้คดีและโต้แย้งไว้ตั้งแต่แรก ส่วนที่ผู้ร้องสอดอ้างว่าผู้ร้องสอดเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ มีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๐ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๑ การใช้อำนาจของผู้ร้องสอดเป็นการใช้อำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว มิใช่เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ร้องสอดจะพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัย หรือความผิดทางอาญาหรือไม่ ผู้ร้องสอดจักต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะเกิดเหตุการณ์ การใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๑ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ ไม่มีข้อยกเว้นใดให้ผู้ร้องสอดไม่จำเป็นต้องพิจารณาบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ทั้งฉบับไม่มีข้อความใดระบุว่าการกระทำเช่นไรเป็นความผิดทางวินัย และการกระทำเช่นไรเป็นความผิดอาญาฐานใดหรือไม่ จึงเป็นเพียงวิธีบัญญัติ หาใช่เป็นกฎหมายสารบัญญัติแต่อย่างใดไม่ เมื่อผู้ร้องสอดไม่พิจารณาฐานความผิดตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และในการร้องเรียนของนางสาวปาริชาติ ไม่มีข้อความใดระบุถึงผู้ฟ้องคดี ประกอบกับในวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ นางสาวปาริชาติ มาติดตามผลเรื่องขอความเห็นชอบดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีแนะนำให้นางสาวปาริชาติ ไปสอบถามนายสุจิต ส่วนผู้ฟ้องคดีเสนอตัวช่วยพูดกับนายสุจิตให้ด้วย ผู้ฟ้องคดีมิได้ปิดบังสาเหตุที่ไม่จัดเรื่องนี้เข้าระเบียบวาระการประชุมดังกล่าว ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีรู้จักนางสาวปาริชาติ หรือทราบว่านายสุจิตมีสาเหตุโกรธเคืองนางสาวปาริชาติมาก่อนเกิดเรื่องนี้ จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนากลั่นแกล้งไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้น รายนางสาวปาริชาติ เข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ นอกจากนี้ผู้ร้องสอดมิได้วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่นางสาวปาริชาติ

/อย่างไร...

อย่างไร ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ แต่ได้จัดเรื่องดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ และ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นนางสาวปาริชาติ จึงมิได้เสียสิทธิประโยชน์และทางก้าวหน้าในราชการแต่อย่างใด จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่นางสาวปาริชาติ ส่วนประเด็นเกี่ยวกับมติของผู้ร้องสอดที่ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี มีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ไม่อาจมีคำสั่งหรือคำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามผู้ร้องสอดได้มีมติแล้วตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ นั้น ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ร้องสอดในประเด็นนี้โดยมีข้อเท็จจริงทำนองเดียวกับคำคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีตั้งประเด็นตั้งแต่นั้นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และยื่นฟ้องต่อศาลในคดีนี้ ว่าการปรับบทลงโทษไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่ผู้ร้องสอดอ้างว่าการรับฟังข้อเท็จจริงไปในทางใดทางหนึ่งย่อมเป็นดุลพินิจของผู้ร้องสอดโดยแท้ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ร้องสอดฟังข้อเท็จจริงผิดกฎหมาย เช่น ฟังข้อเท็จจริงนอกสำนวน หรือไม่สุจริต มติของผู้ร้องสอดจึงชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตามสำนวนการไต่สวนของผู้ร้องสอดไม่มีพยานปากใดยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีกับนายสุจิตได้ประสานงานเกี่ยวกับการนำเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติ เข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม มาโดยตลอด การรับฟังข้อเท็จจริงหรือการใช้ดุลพินิจของผู้ร้องสอด จึงเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงหรือใช้ดุลพินิจโดยไม่มีพยานหลักฐานหรือเหตุผลสนับสนุนเพียงพอ เทียบเคียงตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๖-๖๔๗/๒๕๑๐ จึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็น การปรับบทลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย คดีนี้อยู่ในอำนาจศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษา ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ร้องสอดเพียงแต่มีอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เท่านั้นหาข้อเท็จจริงตามรัฐธรรมนูญที่ใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญนั้นเช่นศาลรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด ศาลปกครองจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ ตามนัยคำพิพากษา

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๘/๒๕๕๓ ระหว่างนายวีรพล ดวงสูงเนิน ผู้ฟ้องคดี ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๒ นายกรัฐมนตรี ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี ที่มีคำวินิจฉัยว่า แม้คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ มีผลผูกพันองค์กรพิชารณาอุทธรณ์ แต่คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว ไม่มีผลผูกพันการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองที่มีอิสระในการพิจารณาอรรถคดีและสามารถตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ดังนั้น หากศาลปกครองเห็นว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลย่อมมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งนั้นได้ ที่ผู้ร้องสอดอ้างว่า การฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงเท่ากับฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนมติของผู้ร้องสอด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษผู้ฟ้องคดีและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีด้วยนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นวาคดีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้ฟ้องผู้ร้องสอดมาแต่ต้น เหตุที่ผู้ร้องสอดได้เข้ามาในคดีนี้เพราะศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งเรียกผู้ร้องสอดให้เข้ามาในคดี โดยมีคำสั่งว่าคดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการฟ้องโต้แย้งคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามนัยมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันมีผู้ร้องสอดเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีมาตั้งแต่ต้น เมื่อศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งเรียกผู้ร้องสอดให้เข้ามาในคดีแล้วก็ย่อมมีอำนาจบริบูรณ์ในการพิจารณาพิพากษาคดีไปถึงผู้ร้องสอด ตามข้อ ๗๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่ให้นำความในมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า ตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัติถึงดุลพินิจในการกำหนดโทษทางวินัยไว้โดยให้ผู้สั่งลงโทษต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิด ต้องเป็นไปด้วยความยุติธรรม และโดยปราศจากอคติ ผู้บังคับบัญชาจะต้องนำหลักมโนธรรมที่ค้ำนึ่งถึงความถูกต้องเหมาะสม ลักษณะของการกระทำความผิดและผลของการกระทำ รวมทั้งคุณความดีของผู้ฟ้องคดีมาพิจารณาประกอบกับหลักแห่งความเป็นธรรม ที่จะไม่เลือกปฏิบัติในความผิดอย่างเดียวกันควรกำหนดโทษให้ใกล้เคียงกัน อีกทั้งต้องนำนโยบายของรัฐบาลมาเป็นแนวทางในการพิจารณากำหนดโทษ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง

/ถอดถอน...

ถอดถอนจะต้องพิจารณาโทษทางวินัยกรณีนี้แก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดได้มีมติตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น เมื่อผู้ร้องสอดมีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้บังคับบัญชาจึงต้องพิจารณากำหนดโทษผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยมีอำนาจใช้ดุลพินิจภายในกรอบที่กฎหมายกำหนดว่าจะลงโทษปลดออกหรือไล่ออก สามารถพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ทั้งนี้ ตามมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เนื่องจากเหตุคดีนี้เกิดขึ้นในขณะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อันเป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นใหม่ตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ จึงยังไม่มีแนวทางที่เกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยของข้าราชการที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามอำนาจหน้าที่ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้นำแนวทางการลงโทษทางวินัยของสำนักงาน ก.พ. รายงานช่างสำรวจ ๖ กองสำรวจและสร้างแผนที่ กรมเจ้าท่า และกรณีเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ๒ อำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ เป็นแนวทางในการลงโทษผู้ฟ้องคดี แม้ว่าจะเป็นกรณีตัวอย่างที่มีข้อเท็จจริงแตกต่างกัน แต่ก็ถือเป็นกรณีที่มีความใกล้เคียงอย่างยิ่งและเป็นกรณีการลงโทษทางวินัยในฐานความผิดเดียวกัน ส่วนของมาตรฐานโทษที่นำมาเทียบเคียงก็มีใช้กรณีที่มีกฎหมายบัญญัติอันเป็นการบังคับให้ต้องปฏิบัติแต่อย่างใด เป็นแต่เพียงเพื่อให้การพิจารณากำหนดระดับโทษเป็นไปด้วยความรอบคอบรัดกุม มีความถูกต้อง และเกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าคดีนี้ไม่อาจนำมติผู้ร้องสอดที่ชี้มูลความผิดว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ โดยเทียบเคียงคำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ ๗๕๒/๒๕๕๑ นั้น กรณีนี้เป็นความเข้าใจคลาดเคลื่อนของผู้ฟ้องคดี การที่ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงานการสอบสวนและเอกสารไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน

/และปราบปราม...

และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนการวินิจฉัยข้อเท็จจริงและการมีมติของผู้ร้องสอดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ร้องสอดได้วินิจฉัยแล้ว ในการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จำต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติ ทั้งนี้ ตามนัยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ และเนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญเป็นองค์กรสูงสุดที่มีอำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดว่า บทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือการกระทำใดๆ ทั้งของรัฐและของบุคคล ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ศาลรัฐธรรมนูญเป็นทั้งองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ และเป็นทั้งศาลที่จะต้องพิจารณาพิพากษาคดีหรือดำเนินการต่างๆ ตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๖ ได้บัญญัติถึงคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและผลของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญไว้ว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้เป็นเด็ดขาด มีผลผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐ หมายความว่า เมื่อศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยแล้ว คู่ความ คู่กรณี หรือผู้ร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ จะอุทธรณ์หรือฎีกาหรือโต้แย้งคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญนั้นไม่ได้ หรือจะนำไปฟ้องร้องยังศาลอื่นเพื่อให้กลับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญนั้นไม่ได้ทั้งสิ้น ทั้งนี้ เป็นผลมาจากหลักการคุ้มครองความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ ดังนั้น เมื่อศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๔๖ ว่าอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องสอดในการไต่สวนและวินิจฉัยเพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ เมื่อผู้ร้องสอดได้ไต่สวนและวินิจฉัยแล้วเป็นอันยุติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ย่อมต้องผูกพันตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวด้วยเช่นกัน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ประสงค์จะทำคำให้การเพิ่มเติม

ผู้ร้องสอดให้การเพิ่มเติมว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนทั้งฉบับเก่าและฉบับใหม่นั้นก็ได้บัญญัติลักษณะความผิดทางวินัย ที่ผู้ร้องสอดยกขึ้นปรับผู้ร้องสอดจะชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่ก็เป็นการใช้ดุลยพินิจโดยอาศัย

/องค์ประกอบ...

องค์ประกอบฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด อันเป็นองค์ประกอบความผิดทางอาญาแล้ว อีกทั้งเมื่อเทียบบทกฎหมายฉบับเก่าและใหม่จะพบว่าเป็นเรื่องของฐานความผิดวินัยร้ายแรง บทกฎหมายใหม่ในฐานความผิดนี้ก็สืบเนื่องมาจากฐานความผิดในบทกฎหมายเก่าด้วย จึงเป็นเรื่องเดียวกัน แตกต่างกันเพียงมูลเหตุจูงใจในการกระทำเท่านั้น และการกระทำของผู้ฟ้องคดีก็เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แม้ผู้ร้องสอดปรับบทกฎหมายผิดก็ไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดนอกเหนือไปจากข้อเท็จจริงในสำนวนหรือได้รับโทษหนักขึ้นแต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ร้องสอดแม้จะได้ชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ไม่กระทบกระเทือนต่อสาระสำคัญขององค์ประกอบความผิดทางวินัยฐานดังกล่าว เมื่อผู้ร้องสอดได้แจ้งข้อกล่าวหาโดยแจ้งรายละเอียดและพฤติการณ์แห่งการทำความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีและให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือแล้ว กรณีจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว แม้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ทั้งฉบับจะมีได้มีข้อความใดๆ ระบุว่า การกระทำเช่นไรเป็นความผิดทางวินัย แต่กฎหมายดังกล่าวก็ได้บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อผู้ร้องสอดได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการทำความผิดแล้ว มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้ทำความผิดทางวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ได้มีมติ ดังนั้น เมื่อผู้ร้องสอดได้พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำความผิดทางวินัยตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงชอบด้วยกฎหมาย ผู้ร้องสอดเห็นว่าจากการไต่สวนของอนุกรรมการได้ปรากฏชัดว่าผู้ฟ้องคดีได้ประสานงานกับนายสุจิต ตามที่ได้ประมวลข้อเท็จจริงจากคำให้การของนายสุจิต ที่ได้ชี้แจงถึงสาเหตุที่ผู้ฟ้องคดีนำเรื่องขอความเห็นชอบของนางสาวปาริชาติจัดเข้าระเบียบวาระการประชุมของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ ว่าเนื่องจากนายสุจิตเห็นว่านางสาวปาริชาติมีความประพฤติดีขึ้น และจากคำให้การของผู้ฟ้องคดีว่าได้เชิญนายสุจิตมาพบและนายสุจิตได้บอกกับผู้ฟ้องคดีว่านางสาวปาริชาติได้มาคุยกับนายสุจิตแล้ว และนายสุจิตไม่ติดใจอะไร จึงขอให้นำเรื่องเข้าที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ ประกอบกับนายสุจิตฯ ได้แก้ข้อกล่าวหาโดยอ้างหนังสือขององค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า

ที่ -/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง ขอให้ชะลอการเลื่อนระดับพนักงานส่วนตำบล
 ว่าได้จัดทำโดยสำนักงานท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม เมื่อพิจารณาถึงหนังสือฉบับดังกล่าว
 ก็ไม่ปรากฏหมายเลขหนังสือออกขององค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า โดยส่งถึงเลขานุการ
 ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ทั้งที่เรื่องดังกล่าวควรเสนอประธาน ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม
 กรณีจึงเชื่อได้ว่าหนังสือฉบับดังกล่าวไม่ได้ทำที่สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล
 เสื่อเฒ่าแต่อย่างใด พฤติการณ์ดังกล่าวเห็นได้ว่าเป็นการประสานงานกันระหว่างผู้ฟ้องคดี
 และนายสุจิต โดยมีเจตนาให้นำเรื่องของนางสาวปาริชาติเสนอให้ที่ประชุม ก.อบต. จังหวัด
 มหาสารคามพิจารณาให้ความเห็นชอบโดยไม่มีอำนาจตามระเบียบและกฎหมาย กรณีจึงเป็น
 การใช้อำนาจกลั่นแกล้งนางสาวปาริชาติ และมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติฐานความผิดไว้ว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
 ราชการ โดยมีชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ฐานความผิดดังกล่าว
 ไม่จำเป็นต้องเกิดความเสียหายขึ้น เพียงแต่อาจเกิดความเสียหายขึ้นตามที่ผู้ฟ้องคดีต้องการ
 ก็ถือเป็นความผิดสำเร็จแล้ว กรณีนี้ผู้ร้องสอดได้วินิจฉัยถึงพฤติการณ์และการกระทำของ
 ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการกระทำเพื่อให้นางสาวปาริชาติได้รับความเสียหาย โดยให้ได้รับ
 ความเห็นชอบจาก ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามช้าที่สุดหรือไม่ให้ได้รับความเห็นชอบและ
 ไม่ให้ได้รับการเลื่อนระดับให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ระดับ ๕
 ถือว่าอาจเป็นความเสียหายอย่างร้ายแรง แม้จะปรากฏต่อมาภายหลังว่าในคราวประชุม ก.อบต.
 จังหวัดมหาสารคาม ในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ และ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามเห็นชอบ
 การเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติ ให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ อันเป็น
 วันที่ผู้บังคับบัญชาประเมินผ่านก็ตาม แต่ก็เป็นกรณีที่ความผิดสำเร็จแล้ว แม้ตามคำสั่ง
 ศาลปกครองสูงสุด ที่ ๗๕๒/๒๕๕๑ จะได้วินิจฉัยว่ามติของผู้ร้องสอดมิได้มีผลทางกฎหมาย
 ไปกระทบกระเทือนต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่กรณีดังกล่าวผู้บังคับบัญชา
 ของผู้ฟ้องคดีก็ต้องดำเนินการตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
 ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น
 ส่วนกรณีข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การรับฟังตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖
 ย่อมหมายถึงกรณีที่ปรากฏหลักฐานโดยชัดแจ้งและมีการปรับบทกฎหมายที่ถูกต้องนั้น
 ผู้ร้องสอดเห็นว่าคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ร้องสอดได้ดำเนินการไต่สวนถูกต้องโดยตลอดแล้ว

/ตามที่...

ตามที่ได้ยื่นคำให้การไว้ และผู้ร้องสอดได้พิจารณาสำนวนไต่สวนแล้วเห็นว่าจากพฤติการณ์และการกระทำผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด เป็นการพิจารณาจากพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวน การชี้มูลของผู้ร้องสอดจึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๖ วรรคห้า ก็ได้บัญญัติให้คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้เป็นเด็ดขาด มีผลผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาลและองค์กรอื่นของรัฐ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องผูกพันตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ อีกทั้งกระบวนการรับฟังข้อเท็จจริงของผู้ร้องสอดนั้น ผู้ร้องสอดย่อมมีดุลพินิจในการรับฟังข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานที่ชอบด้วยกฎหมายเพื่อจะได้วินิจฉัยไปทางใดทางหนึ่งได้ มติของผู้ร้องสอดจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ออกคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ร้องสอด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งยกอุทธรณ์ นั้น กรณีจึงไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดที่เห็นว่าเป็นการมิชอบด้วยกฎหมาย คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองแต่อย่างใด และตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หมวด ๑๑ องค์กรตามรัฐธรรมนูญ ส่วนที่ ๑ องค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ได้บัญญัติถึงคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไว้ จึงเป็นกรณีที่ผู้ร้องสอดในฐานะองค์กรตามรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยชี้ขาดโดยใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ตามนัย มาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม (ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม) ได้มีหนังสือของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม ที่ มค ๐๐๓๗.๒/๑๑๘๓๒ ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ ส่งประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมและคำสั่งจังหวัดมหาสารคามเกี่ยวกับการแบ่งงานของกลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม ตามคำสั่งของศาลปกครองสูงสุด

/ระหว่างการ...

ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่มีคำสั่งรับคำฟ้องข้อหาที่ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินจำนวน ๓๐๒,๑๓๔.๕๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จำนวน ๒๐,๑๘๘.๗๑ บาท (นับตั้งแต่วันที่ที่มีคำสั่งลงโทษจนถึงวันฟ้องคดี) รวมเป็นเงิน ๓๒๒,๓๒๓.๒๗ บาท โดยคิดจากเงินเดือนเดือนละ ๒๘,๒๖๐ บาท และชำระเงินเดือนละ ๒๘,๒๖๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องคดีจนถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งเลื่อนเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทุกรอบที่มีการเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี นับตั้งแต่วันที่ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจนถึงวันที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ (รอบวันที่ ๑ เมษายน และวันที่ ๑ ตุลาคม ทุกปี) ไว้พิจารณาแล้ว ตามข้อ ๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และเสนอประธานศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งแยกข้อหาดังกล่าวเป็นอีกคดีหนึ่ง ตามข้อ ๘๐ ประกอบกับข้อ ๘๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และเสนอให้ประธานศาลปกครองสูงสุดพิจารณามีคำสั่งให้ส่งคำฟ้องในคดีที่มีคำสั่งให้แยกออกเป็นคดีใหม่ ไปยังศาลปกครองชั้นต้นที่คดีอยู่ในเขตอำนาจ คือ ศาลปกครองขอนแก่น ตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๔๗ และมาตรา ๘๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๘๙ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เมื่อประธานศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้ส่งคำฟ้องในคดีที่มีคำสั่งให้แยกออกเป็นคดีใหม่ ไปยังศาลปกครองชั้นต้น ในที่นี้ คือ ศาลปกครองขอนแก่น แล้ว ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งจำหน่ายคดีข้อหานี้ออกจากสารบบความของศาลปกครองสูงสุดแล้ว

คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม (ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม) ได้มีหนังสือของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม ที่ มค ๐๐๓๗.๒/๖๐๘๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ส่งเอกสารตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุด เป็นสำเนาหนังสือที่ มท ๐๘๕๗.๒/ว ๗๓๒ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ เรื่อง ชักซ้อมแนวทางปฏิบัติการเสนอเรื่องให้ ก.อบต. พิจารณา ซึ่งได้มีการแจ้งเวียนให้องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่ทราบแล้วว่าการประชุมจะมีในสัปดาห์ที่ ๔ ของทุกเดือน องค์การบริหารส่วนตำบลประสงค์จะส่งเรื่องให้ ก.อบต. จังหวัดพิจารณา ให้เสนอหนังสือพร้อมเอกสารประกอบการพิจารณา

/ให้สำนักงาน...

ให้สำนักงานเลขาธิการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ภายในวันที่ ๑๕ ของทุกเดือน และได้ส่งสำเนารายงานการประชุมคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม ครั้งที่ ๖/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๑ และครั้งที่ ๗/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๑

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ๗ หัวหน้ากลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จังหวัดมหาสารคาม สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่รับผิดชอบงานเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น การประสานงานในการจัดประชุม ก.อบต. จังหวัดและมีหน้าที่ควบคุม กำกับดูแล การปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชาในกลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น ให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายดังกล่าว และได้รับแต่งตั้งให้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเลขานุการในคณะกรรมการพนักงานเทศบาลและคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม ตามคำสั่งจังหวัดมหาสารคาม ที่ ๒๒๑๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๙ มีหน้าที่ช่วยงานเลขานุการใน ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เกี่ยวกับการประสานงานในการจัดประชุม อาทิ การจัดทำระเบียบวาระการประชุม ตรวจสอบและจัดเตรียมเอกสารเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ใต้บังคับบัญชาที่จะนำเสนอเข้าที่ประชุม เพื่อให้ที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม พิจารณาให้ความเห็นชอบรวมทั้งการแจ้งมติของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้รับเรื่องขอรับการประเมินเพื่อเลื่อนระดับและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น (ระดับควบ) ของนางสาวปาริชาติ พันเดช ที่จัดทำแบบประเมินบุคคลและการปฏิบัติงานตามแบบของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม รวมทั้งส่งเอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณาประเมินเลื่อนระดับและเสนอผ่านผู้บังคับบัญชาเบื้องต้น ในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ เมื่อผู้บังคับบัญชาเบื้องต้นพิจารณาแล้วเห็นว่านางสาวปาริชาติ มีคุณสมบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่จะประเมินเพื่อเลื่อนระดับสูงขึ้น

/จึงทำความเห็น...

จึงทำความเห็นเสนอผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปจนถึงนายสุจิต นายกองค้การบริหาร ส่วนตำบลในขณะนั้น นายสุจิตพิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่ผู้บังคับบัญชาเบื้องต้นประเมิน และได้ลงนามในหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลเสียเฒ่า ที่ มค ๘๐๐๐๑/๑๔๓ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงประธาน ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เพื่อขอรับความเห็นชอบในการเลื่อนระดับที่สูงขึ้น ของนางสาวปาริชาติ ผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายเรื่องดังกล่าวให้นางสาววิไลจิตร เจ้าหน้าที่ในกลุ่มงาน มาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบ ในการจัดประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดมหาสารคาม จะจัดให้มีการ ประชุมในช่วงสัปดาห์ที่ ๔ ของทุกเดือน ดังนั้น องค์การบริหารส่วนตำบลจะต้องส่งเรื่องที่จะ เข้าประชุมพร้อมเอกสารประกอบการพิจารณาไปยังสำนักงานเลขานุการ ก.อบต. จังหวัด มหาสารคามภายในวันที่ ๑๕ ของเดือน เพื่อจัดเรื่องเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัด มหาสารคามได้ทันในรอบเดือนนั้น หากส่งเรื่องหลังวันที่ ๑๕ ของเดือน และตรวจสอบเอกสาร หลักฐานแล้วถูกต้องครบถ้วน ก็จะจัดเรื่องเข้าในระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัด มหาสารคามในเดือนถัดไป ตามหนังสือ ที่ มท ๐๘๕๗.๒/ว ๗๓๒ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ เรื่อง ชักซ้อมแนวทางปฏิบัติการเสนอเรื่องให้ ก.อบต. พิจารณา สำหรับกรณีเรื่อง ขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นรายนางสาวปาริชาติ ได้ยื่นเรื่องหลังวันที่ ๑๕ ของเดือน เมษายน ๒๕๕๑ ฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ไม่สามารถจัดเรื่องเข้าประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๑ ได้ ต่อมา นางสาววิไลจิตร ตรวจสอบคุณสมบัติ และเอกสารหลักฐานของนางสาวปาริชาติ พบว่าขาดสำเนาทะเบียนประวัติพนักงานส่วนตำบล ของนางสาวปาริชาติ จึงให้นางสาวปาริชาติจัดส่งเอกสารดังกล่าว วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ นางสาวปาริชาติได้ส่งเอกสารดังกล่าวทางโทรสารไปยังกลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคล ท้องถิ่น แต่ไม่ระบุชื่อผู้รับเอกสารเป็นเหตุให้เอกสารดังกล่าวไม่ได้นำส่งให้แก่นางสาววิไลจิตร ได้ทันการจัดทำระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๑ หลังจากนั้น นางสาวปาริชาติได้ติดต่อสอบถามมายังกลุ่มงานขอทราบเรื่องการขอรับ ความเห็นชอบเกี่ยวกับการขอรับการประเมิน เจ้าหน้าที่ได้แจ้งว่าจะจัดเรื่องการขอรับการประเมิน ของนางสาวปาริชาติ เข้าที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ ต่อมา นายสุจิต นายกองค้การบริหารส่วนตำบลเสียเฒ่าขณะนั้น ได้มีหนังสือถึงเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ตามหนังสือขององค์การบริหารส่วนตำบลเสียเฒ่า ที่ - /๒๕๕๑

/ลงวันที่ ๑๒...

ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง ขอให้ชะลอการเลื่อนระดับพนักงานส่วนตำบล
 ราชนางสาวปาริชาติ สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคามได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวและ
 ได้ส่งหนังสือฉบับนั้นให้กลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่นดำเนินการเสนอ
 ที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามต่อไป เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในกลุ่มงานได้นำเรื่อง
 ดังกล่าวมาปรึกษาผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเรื่องการขอรับการประเมินของนางสาวปาริชาติ
 ได้ผ่านการประเมินของผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงนายสุจิต นายกองค้การบริหาร
 ส่วนตำบลแล้ว การขอให้ชะลอการเลื่อนระดับจึงไม่น่าจะกระทำได้ และการเสนอเรื่องเข้าที่
 ประชุม ก.อบต. จังหวัด จะต้องมีการเสนอข้อกฎหมายและแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องชัดเจน
 ผู้ฟ้องคดีเกรงว่าจะไม่สามารถตอบคำถามต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดได้ จึงให้ถอนเรื่องดังกล่าว
 ไม่นำเข้าที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อตรวจสอบ
 ข้อเท็จจริง ระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนหาหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับแนวทาง
 ปฏิบัติในเรื่องนี้ก่อนแล้วนำมาเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามในครั้งต่อไป
 วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ นางสาวปาริชาติได้ไปติดตามผลเรื่องขอรับการประเมินเลื่อน
 ระดับของตนกับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีก็ได้แจ้งให้ทราบถึงสาเหตุที่ไม่นำเรื่องขอรับการประเมิน
 เลื่อนระดับของนางสาวปาริชาติเข้าที่ประชุมว่าเป็นเพราะนายสุจิตได้มีหนังสือขอให้ชะลอ
 เรื่องไว้ก่อน ต่อมา วันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ นางสาวปาริชาติได้ทำหนังสือร้องเรียนต่อ
 ผู้ร้องสอด กรณีนายสุจิตชะลอเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับของตน ผู้ร้องสอด
 ได้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว พบว่าผู้ฟ้องคดี
 มีส่วนร่วมกระทำความผิดด้วย คณะอนุกรรมการไต่สวนได้แจ้งรายชื่อคณะกรรมการไต่สวน
 ให้ผู้ฟ้องคดีรับทราบและผู้ฟ้องคดีไม่คัดค้าน หลังจากนั้นได้มีหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบ
 ข้อกล่าวหาเพื่อให้โอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้
 ข้อกล่าวหาตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๒ คณะอนุกรรมการไต่สวนรวบรวม
 พยานหลักฐานและจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสนอผู้ร้องสอด ต่อมา ผู้ร้องสอด
 มีมติว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม และนายสุจิต นายกองค้การ
 บริหารส่วนตำบลเสียเฒ่า มีเจตนากลั่นแกล้งชะลอเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับของ
 นางสาวปาริชาติ เข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน
 ๒๕๕๑ โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมายและไม่มีเหตุผลสมควรเพื่อให้นางสาวปาริชาติ ได้รับความ

/เสียดาย...

เสียหาย โดยให้การประเมินเลื่อนระดับของนางสาวปาริชาติได้รับความเห็นชอบจาก ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ชั่วที่สุด หรือไม่ได้รับความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ฝ่าฝืนมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ และข้อ ๑๘๘ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ แม้ว่าวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ กลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่นได้จัดเรื่องดังกล่าวเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม และ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ อันเป็นวันที่ผู้บังคับบัญชาประเมินผ่านก็ตาม กรณีมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด และมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ร้องสอดได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามที่ผู้ร้องสอดได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย และได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด ขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินจำนวน ๓๐๒,๑๓๔.๕๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จำนวน ๒๐,๑๘๘.๗๑ บาท (นับแต่วันที่มิคำสั่งลงโทษจนถึงวันฟ้องคดี) รวมเป็นเงิน ๓๒๒,๓๒๓.๒๗ บาท โดยคิดจากเงินเดือน เดือนละ ๒๘,๒๖๐ บาท และชำระเงินเดือนละ ๒๘,๒๖๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องคดีจนถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทุกรอบที่มีการเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี นับแต่วันที่ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจนถึงวันที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ (รอบวันที่ ๑ เมษายน และวันที่ ๑ ตุลาคม ทุกปี) และเพิกถอนคำวินิจฉัยของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๓๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๙๑๕๓ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

คดีนี้มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่สั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามคำสั่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า มติของผู้ร้องสอดที่ชี้มูลความผิดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ นั้น ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และมติดังกล่าวมีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือไม่ เพียงใด โดยที่มาตรา ๒๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (๓) ใ้สอบสวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไป ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวหรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริง ซึ่งบทบัญญัติในหมวด ๔ กำหนดเกี่ยวกับการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ร้องสอด โดยให้ผู้ร้องสอดจะแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการแทนก็ได้ การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวนให้เป็นไปตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๓ ในการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงต้องแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และกำหนดระยะเวลาตามสมควรให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงตามข้อกล่าวหา แสดงพยานหลักฐานหรือพยานบุคคลมาให้ปากคำชี้แจง และเมื่อดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานเสร็จแล้ว

/ให้จัดทำ...

ให้จัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสนอผู้ร้องสอดพิจารณา และหากมีมติว่าข้อกล่าวหาใดมีมูล ก็ให้ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อลงโทษทางวินัยตามมติของผู้ร้องสอด นอกจากนี้ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัยให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้นๆ แล้วแต่กรณี คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อผู้ร้องสอดได้รับเรื่องร้องเรียนจากนางสาวปาริชาติ เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ๔ พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่าอำเภอเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม กล่าวหานายสุจิต เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยไม่นำเรื่องการขอเลื่อนระดับให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ และมีประเด็นพาดพิงถึงผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ระดับ ๗ ว หัวหน้ากลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคามว่ามีส่วนร่วมในการกระทำความผิดดังกล่าวด้วย ผู้ร้องสอดจึงได้มีคำสั่งที่ ๑๔๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเป็นผู้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และคณะกรรมการไต่สวนได้มีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๔๗๒๕ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๒ แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อคัดค้านแล้วเมื่อได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เสร็จสิ้นก็ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ปราบกฏตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่

/โดยทุจริต...

โดยทุจริต และมีมูลเป็นความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีขอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด และได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตามหนังสือลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๒ หลังจากนั้นคณะกรรมการไต่สวนได้ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ๗ ว และเป็นหัวหน้ากลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม ในฐานะเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม และนายสุจิต นายองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า ประสานงานกันโดยมีเจตนาถ่วงถ่วงล่าช้าไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบเลื่อนตำแหน่งของนางสาวปาริชาติ เข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมายและไม่มีเหตุผลสมควรเพื่อให้นางสาวปาริชาติได้รับความเสียหายโดยให้ได้รับความเห็นชอบจาก ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ล่าช้าที่สุด หรือไม่ได้รับความเห็นชอบในการเลื่อนระดับสูงขึ้น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ฝ่าฝืนมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๑๘๘ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ และคณะกรรมการไต่สวนได้จัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสนอต่อผู้ร้องสอดเพื่อพิจารณา เมื่อผู้ร้องสอดพิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการไต่สวน จึงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๗๐-๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๓ และแก้ไขเพิ่มเติมในการประชุมครั้งที่ ๑๗๓-๘/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และได้ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความคิดเห็นของผู้ร้องสอดเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย

/การกระทำ...

การกระทำของผู้ร้องสอดเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อีกทั้งขั้นตอนและวิธีการสอบสวนของคณะอนุกรรมการไต่สวนได้ดำเนินการตามบทบัญญัติมาตรา ๘๘ และมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม การที่ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ว่า เมื่อผู้ร้องสอดได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ จึงเป็นอันยุติ องค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ร้องสอดวินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก เห็นว่าคำวินิจฉัยของผู้ร้องสอดดังกล่าวมีผลผูกพันองค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ร้องสอดวินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก อันเป็นการวินิจฉัยปัญหาระหว่างอำนาจของผู้ร้องสอดกับผู้ที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์การลงโทษทางวินัยในคดีนี้ คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ไม่มีผลผูกพันศาลซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการ ที่มีอิสระในการพิจารณาอรรถคดีและสามารถตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในการนี้ ศาลปกครองจะรับฟังพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือพยานหลักฐานอื่น นอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีได้ตามที่เห็นสมควร ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๘๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น ศาลปกครองย่อมมีอำนาจดุลพินิจอย่างอิสระที่จะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ตามรูปคดีโดยไม่จำเป็นต้องยึดถือพยานหลักฐานจากสำนวนคดีของผู้ร้องสอด แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ที่ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามที่ผู้ร้องสอดได้ชี้มูลความผิดทางวินัย และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หากศาลเห็นว่าคำสั่งลงโทษทางวินัยและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลย่อมมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์นั้นได้

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่นำเรื่องการขอเลื่อนระดับให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติ เสนอต่อที่ประชุม ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม

/ประจำเดือน...

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ เป็นการกระทำฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๒ วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า การกระทำผิดวินัยในลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (๑) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และมาตรา ๑๓๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในระหว่างที่ ก.พ. ยังมีได้จัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งตามมาตรา ๔๘ บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ ยังไม่ใช้บังคับ โดยให้นำบทบัญญัติในลักษณะ ๓ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ตลอดจนบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนและบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการพลเรือนท้ายพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติมมาใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญและข้าราชการพลเรือนในพระองค์ไปพลางก่อน จนกว่า ก.พ. จะจัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งเสร็จ และจัดตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญของทุกส่วนราชการเข้าประเภทตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง และประกาศให้ทราบ จึงให้นำบทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ก.พ. ประกาศเป็นต้นไป และให้ผู้บังคับบัญชาสั่งแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ก.พ. ประกาศ มาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนผู้ใดมีกรณีกระทำผิดวินัยหรือกรณีที่สมควรให้ออกจากราชการอยู่ก่อนวันที่บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัตินี้ มีอำนาจสั่งลงโทษผู้นั้นหรือสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ในขณะนั้น ส่วนการสอบสวน การพิจารณา และการดำเนินการเพื่อลงโทษหรือให้ออกจากราชการ

/ให้ดำเนินการ...

ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่.. ฯลฯ... เมื่อปรากฏว่า ก.พ. ได้จัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งเสร็จ และจัดตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญของทุกส่วนราชการเข้าประเภทตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง และประกาศให้ทราบเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ เมื่อเหตุแห่งการฟ้องคดีในคดีนี้เกิดขึ้นระหว่างวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ก่อนที่บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับ การปรับบทความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีจึงต้องนำบทบัญญัติลักษณะ ๓ ข้าราชการพลเรือนสามัญ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิดมาใช้บังคับกับกรณีของผู้ฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ระดับ ๗ ว หัวหน้ากลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม มีหน้าที่ปฏิบัติงานโดยรับผิดชอบงานเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น การประสานงานในการจัดประชุม ก.อบต.จังหวัดและมีหน้าที่ควบคุม กำกับดูแล การปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชาในกลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น ให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายดังกล่าว นอกจากนี้ ยังได้รับแต่งตั้งให้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเลขานุการในคณะกรรมการพนักงานเทศบาลและคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม ตามคำสั่งจังหวัดมหาสารคาม ที่ ๒๒๑๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๙ มีหน้าที่ช่วยงานเลขานุการใน ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เกี่ยวกับการประสานงานในการจัดประชุม อาทิ การจัดทำระเบียบวาระการประชุม ตรวจสอบและจัดเตรียมเอกสารเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ใต้บังคับบัญชาที่จะนำเสนอเข้าที่ประชุม เพื่อให้ที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม พิจารณาให้ความเห็นชอบรวมทั้งการแจ้งมติของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนางสาวปารีชาติได้ยื่นเรื่องขอรับการประเมินเพื่อเลื่อนระดับและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น (ระดับควบ) โดยจัดทำแบบประเมินบุคคลและการปฏิบัติงานตามแบบของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม รวมทั้งส่งเอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณาประเมินเลื่อนระดับและเสนอผ่านผู้บังคับบัญชาเบื้องต้นในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ เมื่อผู้บังคับบัญชาเบื้องต้นพิจารณาแล้วเห็นว่านางสาวปารีชาติ มีคุณสมบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่จะ

/ประเมิน...

ประเมินเพื่อเลื่อนระดับสูงขึ้น จึงทำความเห็นเสนอผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปจนถึง นายสุจิต นายกองค้การบริหารส่วนตำบลในขณะนั้น นายสุจิตพิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่ผู้บังคับบัญชาเบื้องต้นประเมิน และได้ลงนามในหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลเสียใ้แม่ที่ มค ๘๐๐๐๑/๑๔๓ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงประธาน ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เพื่อขอรับความเห็นชอบในการเลื่อนระดับที่สูงขึ้นของนางสาวปาริชาติ สำนักงานท้องถิ่น จังหวัดมหาสารคามในฐานะเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ได้รับหนังสือฉบับดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๑ และได้ส่งเรื่องขอรับการประเมินดังกล่าวให้กลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่นดำเนินการ ผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายเรื่องดังกล่าวให้นางสาววิไลจิตร์ เจ้าหน้าที่ในกลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบ ในการจัดประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบลใน จังหวัดมหาสารคาม มีการประชุมในช่วงสัปดาห์ที่ ๔ ของทุกเดือน องค์การบริหารส่วนตำบล จะต้องส่งเรื่องที่จะเข้าประชุมพร้อมเอกสารประกอบการพิจารณาไปยังสำนักงานเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามภายในวันที่ ๑๕ ของเดือน เพื่อจัดเรื่องเข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามได้ทันในรอบเดือนนั้น หากส่งเรื่องหลังวันที่ ๑๕ ของเดือน และตรวจสอบเอกสารหลักฐานแล้วถูกต้องครบถ้วน ก็จะจัดเรื่องเข้าในระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามในเดือนถัดไป กรณีเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้น รายนางสาวปาริชาติ ได้ยื่นเรื่องหลังวันที่ ๑๕ ของเดือนเมษายน ๒๕๕๑ ซึ่งฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามไม่สามารถจัดเรื่องเข้าประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามประจำเดือน เมษายน ๒๕๕๑ ได้ ต่อมา นางสาววิไลจิตร์ ตรวจสอบคุณสมบัติและเอกสารหลักฐานของ นางสาวปาริชาติ พบว่าขาดสำเนาทะเบียนประวัติพนักงานส่วนตำบลของนางสาวปาริชาติ จึงให้นางสาวปาริชาติจัดส่งเอกสารดังกล่าว วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ นางสาวปาริชาติ ได้ส่งเอกสารดังกล่าวทางโทรสารไปยังกลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น แต่ไม่ระบุชื่อผู้รับเอกสารเป็นเหตุให้เอกสารดังกล่าวไม่ได้นำส่งให้แก่นางสาววิไลจิตร์ได้ทัน การจัดทำระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๑ หลังจากนั้น นางสาวปาริชาติได้ติดต่อสอบถามไปยังกลุ่มงานขอทราบเรื่องการขอรับความเห็นชอบ เกี่ยวกับการขอรับการประเมิน เจ้าหน้าที่ได้แจ้งว่าจะจัดเรื่องขอรับการประเมินของนางสาวปาริชาติ เข้าที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ ต่อมา นายสุจิต นายกองค้การบริหารส่วนตำบลเสียใ้แม่ขณะนั้น ได้มีหนังสือถึงเลขานุการ ก.อบต. จังหวัด

/มหาสารคาม...

มหาสารคามตามหนังสือขององค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเต่า ที่ - /๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง ขอให้ชะลอการเลื่อนระดับพนักงานส่วนตำบล รายงานสาวปาริชาติ สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคามได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวและได้ส่งหนังสือฉบับนั้นให้กลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่นดำเนินการเสนอที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามต่อไป เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในกลุ่มงานได้นำเรื่องดังกล่าวมาปรึกษาผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเรื่องการขอรับการประเมินของนางสาวปาริชาติได้ผ่านการประเมินของผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงนายสุจิต นายกองการบริหารส่วนตำบลแล้ว การขอให้ชะลอการเลื่อนระดับจึงไม่น่าจะกระทำได้ และการเสนอเรื่องเข้าที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดจะต้องมีการเสนอข้อกฎหมายและแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องชัดเจน ผู้ฟ้องคดีเกรงว่าจะไม่สามารถตอบคำถามต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดได้ จึงให้ถอนเรื่องดังกล่าวไม่นำเข้าที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง ระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนหาหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติในเรื่องนี้ก่อนแล้วนำมาเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามในครั้งต่อไป มิได้มีเจตนาให้นางสาวปาริชาติได้รับการเลื่อนระดับแต่อย่างใด กรณีจึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม มีหน้าที่ประสานงานเกี่ยวกับการจัดประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เมื่อได้รับเรื่องการขอรับการประเมินเพื่อเลื่อนระดับที่สูงขึ้นของนางสาวปาริชาติ ในวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๑ ซึ่งไม่สามารถจัดเรื่องเข้าประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือน เมษายน ๒๕๕๑ ได้ เนื่องจากเรื่องประเมินดังกล่าวได้ส่งมาถึงสำนักงานเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามหลังวันที่ ๑๕ ของเดือน จึงไม่สามารถเข้าที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๑ ได้ทัน อันเป็นไปตามหนังสือ ที่ มท ๐๘๕๗.๒/ว ๗๓๒ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ เรื่อง ชักซ้อมแนวทางปฏิบัติการเสนอเรื่องให้ ก.อบต. พิจารณา ซึ่งได้มีการแจ้งเวียนให้องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่ทราบแล้วว่าการประชุมจะมีในสัปดาห์ที่ ๔ ของทุกเดือน องค์การบริหารส่วนตำบลประสงค์จะส่งเรื่องให้ ก.อบต. จังหวัดพิจารณา ให้เสนอหนังสือพร้อมเอกสารประกอบการพิจารณาให้สำนักงานเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ภายในวันที่ ๑๕ ของเดือน ต่อมา เมื่อเจ้าหน้าที่ตรวจสอบคุณสมบัติและเอกสารหลักฐานของนางสาวปาริชาติ พบว่าขาดสำเนาทะเบียนประวัติพนักงานส่วนตำบลของนางสาวปาริชาติ จึงให้นางสาวปาริชาติจัดส่งเอกสารดังกล่าว วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ นางสาวปาริชาติได้ส่งเอกสารดังกล่าวทางโทรสารไปยังกลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงาน

/บุคคลท้องถิ่น...

บุคคลท้องถิ่น แต่ไม่ระบุชื่อผู้รับเอกสารเป็นเหตุให้เอกสารดังกล่าวไม่ได้นำเสนอให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบได้ทันการจัดทำระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือน พฤษภาคม ๒๕๕๑ แต่เมื่อได้รับเอกสารและตรวจสอบเอกสารประกอบการขอรับการประเมินแล้วถูกต้องครบถ้วน ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องนำเรื่องการขอรับการประเมินของนางสาวปาริชาติ เข้าที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในเดือนถัดไป คือ เดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ แม้ว่าต่อมา นายสุจิต นายกองค้การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า ขณะนั้น จะได้มีหนังสือตามองค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อเฒ่า ที่ - /๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง ขอให้ชะลอการเลื่อนระดับพนักงานส่วนตำบลของนางสาวปาริชาติ ผู้ฟ้องคดีก็ควรที่จะนำเอาหนังสือดังกล่าวเสนอที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ในการพิจารณาให้ความเห็นชอบเรื่อง การขอรับการประเมินของนางสาวปาริชาติในคราวเดียว เมื่อผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม มีหน้าที่ประสานงานในการจัดประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ไม่จัดเรื่องขอความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติ พนักงานส่วนตำบลเสื่อเฒ่า เข้าระเบียบวาระการประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ โดยการ นำเรื่องขอความเห็นชอบดังกล่าวพร้อมหนังสือขอชะลอเรื่องการเลื่อนระดับดังกล่าวเสนอต่อ ที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เพื่อให้ที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เป็นผู้พิจารณาตามมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงาน บุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๑๘๘ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การ บริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่นำเรื่องการเลื่อนระดับสูงขึ้นของ นางสาวปาริชาติเข้าที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ แต่การพิจารณาว่าการกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ราชการหรือไม่ นั้น ต้องพิจารณาเจตนาของผู้ฟ้องคดีว่ามีเจตนาทุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ ราชการหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมุ่งที่จะให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ ที่มีควรได้ประกอบด้วย คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่นำเรื่องการขอ เลื่อนระดับให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัด มหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ เป็นการกระทำฐาน

/ทุจริตต่อหน้าที่...

ทูลจัตต่อนหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การขอให้ชะลอการพิจารณาเรื่องการเลื่อนระดับสูงขึ้นของ นางสาวปาริชาติเกิดขึ้นจากการทำหนังสือลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ ของนายสุจิต ถึงเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เป็นการกระทำเพียงลำพัง และไม่มีพยานผู้ใด ให้ถ้อยคำว่ามีผู้ฟ้องคดีร่วมรู้เห็นเกี่ยวข้องกับกรกระทำดังกล่าวกับนายสุจิตและวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ นางสาวปาริชาติได้ไปติดตามผลเรื่องขอรับการประเมินเลื่อนระดับ ของตนกับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีก็ได้แจ้งให้ทราบถึงสาเหตุที่ไม่นำเรื่องขอรับการประเมิน เลื่อนระดับของนางสาวปาริชาติเข้าที่ประชุม ก.อบต.จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือน มิถุนายน ๒๕๕๑ ได้ เนื่องจากนายสุจิตได้มีหนังสือขอให้ชะลอเรื่องไว้ก่อนและแนะนำ ให้นางสาวปาริชาติไปทำความเข้าใจกับนายสุจิต และผู้ฟ้องคดีเสนอตัวช่วยพูดทำความเข้าใจกับนายสุจิตเพื่อช่วยเหลือนางสาวปาริชาติอีกทางหนึ่ง เมื่อนายสุจิตได้แจ้งต่อ ผู้ฟ้องคดีให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคามต่อไป ผู้ฟ้องคดี ก็ได้นำเรื่องขอรับการประเมินเลื่อนระดับของนางสาวปาริชาติเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ และ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ได้ให้ความเห็นชอบการเลื่อนระดับสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ อันเป็นวันที่ผู้บังคับบัญชาได้ประเมินผ่าน และองค์การบริหารส่วน ตำบลเสื่อเต่าได้มีคำสั่งที่ ๑๒๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๑ เลื่อนและแต่งตั้งให้ นางสาวปาริชาติ ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ๕ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ ไม่ปรากฏว่านางสาวปาริชาติเสียสิทธิประโยชน์และความก้าวหน้าในราชการ แต่อย่างใด จึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่นางสาวปาริชาติและไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์ทางทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นที่สมควรได้จากนายสุจิต หรือนางสาวปาริชาติ หรือบุคคลอื่นจากการกระทำดังกล่าว หรือผู้ฟ้องคดีมีความขัดแย้งหรือรู้จักกับนางสาวปาริชาติมาก่อน และการชะลอเรื่องการพิจารณาเลื่อนระดับของนางสาวปาริชาติเป็นเรื่องภายในหน่วยงานของนายสุจิต กับนางสาวปาริชาติเท่านั้น และนางสาวปาริชาติไม่เคยให้ถ้อยคำกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนา กลั่นแกล้งตน จึงไม่มีเหตุน่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนากลั่นแกล้งมิให้นางสาวปาริชาติได้รับการเลื่อนระดับในครั้งนี้แต่อย่างใด ทั้งข้อเท็จจริงปรากฏแต่เพียงว่าเมื่อนางสาวปาริชาติได้ไปติดตามผลเรื่องขอรับการประเมินเลื่อนระดับกับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีก็ได้แจ้งให้ทราบถึงสาเหตุ

/ที่ไม่นำเรื่อง...

ที่ไม่นำเรื่องเข้าประชุมว่าเป็นเพราะนายสุจิตต์ได้มีหนังสือขอให้ชะลอเรื่องไว้ก่อนโดยไม่ปกปิดสาเหตุของเรื่องและแนะนำให้นางสาวปาริชาติไปทำความเข้าใจกับนายสุจิตต์ และผู้ฟ้องคดีเสนอตัวช่วยพูดทำความเข้าใจกับนายสุจิตต์เพื่อช่วยเหลือนางสาวปาริชาติอีกทางหนึ่ง เมื่อนายสุจิตต์ได้แจ้งต่อผู้ฟ้องคดีให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อไป ผู้ฟ้องคดีก็ได้นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม เมื่อพิจารณาภาวะของผู้ฟ้องคดี ในฐานะผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม มีหน้าที่รับผิดชอบในการประสานงานในการจัดประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม กับองค์การบริหารส่วนตำบลต่างๆ โดยการรวบรวมเรื่องและเอกสารประกอบเรื่องที่จะเข้าประชุมเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาให้ความเห็นชอบของ ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม การที่ผู้ฟ้องคดีไม่นำเรื่องการเลื่อนระดับให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ถือได้ว่าเป็นการไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๑๘๘ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่การกระทำของผู้ฟ้องคดีกรณีดังกล่าวไม่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่นางสาวปาริชาติและไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดว่าเป็นการกระทำที่เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีหรือนายสุจิตต์หรือผู้ใดได้ประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใดที่จะเข้าข่ายการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าการที่ผู้ฟ้องคดีไม่นำเรื่องการขอเลื่อนระดับให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้นของนางสาวปาริชาติเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดมหาสารคาม ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่ชอบ ที่จะถือได้ว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางวินัยแต่ประการใด พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีถือว่ามีมูลความผิดฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติที่อ้างถึงข้างต้น อันเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามการชี้

/มูลความผิด...

มูลความผิดของผู้ร้องสอด นั้น จึงเป็นการลงโทษที่ไม่เหมาะสมกับความผิดที่ผู้ฟ้องคดี ได้กระทำ คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

พิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๑๘๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๓๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๙๑๕๓ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี และมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ควรที่จะดำเนินการเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีกลับสู่ตำแหน่งเดิม ทั้งนี้ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา แล้วดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามกฎหมาย เพื่อให้เป็นไปตามคำพิพากษา และถือปฏิบัติต่อสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีพึงได้ตามกฎหมายในระหว่างที่ออกจากราชการ

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ เสียงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มนัสศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอนุพงศ์ สุขเกษม

ศิริวรรณ : ผู้พิมพ์